

କଳିଙ୍ଗ

୧ ୨ ୩ ୪ ୫ ୬ ୭ ୮ ୯ ୧୦

မာယာကစားပွဲ

မိတ်ဆွေ...

အားနေလျှင်

ယားနေသူတွေ ကို ကုတ်ပေးလိုက်ပါ။

လေတွေ များ နေလျှင်

မရက်မကြောက် အီးပေါက်ပစ်လိုက်ပါ။

ကျပ်ကိုတော့လာပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်။

ကျပ်ကသာ နှောင့်ယှက်ပါရစေ။

စပရိန် (ခ) သုထက်

တိုက်ပွဲတစ်ရာ အောင်မြင်ခဲ့တဲ့

စစ်သူကြီးတောင်မှ

အချစ်အတွက်ကြောင့် ခူးထောက်ရသေးတာပဲ။

ထမင်းစားပြီး ဝမ်းသွားတဲ့

ငါလိုလူစားကကော ဘာသားနဲ့များ ထုထားလို့လဲ...။

အခန်း(၁)

လေချွန်သံတစ်ခုသည် လေဟာပြင်ထဲတွင် ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်
ပြေးလွှား နေ၏ ။

အခန်း(၂)

အဝတ်အစားများ စုတ်ဖြဲခံလိုက်ရသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကဲ့သို့ ပင်...
ကောင်းကင်၏ အပြာရောင် အသားစိုင်းများ သည် ပါးလွှာကျို ကဲ့သော တိမ်ငွေ့တိမ်မျှင်တွေ
ကြားမှ ငေး ကြည့်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မလုံမလဲပေါ်ထွက်လျက်ရှိ၏ ။

မိုးနှောင်းပိုင်းကာလ ဖြစ်သော အောက်တိုဘာလ၏ နံနက်ခင်းသည်
လန်းစိမ်းစွာ လင်းကြည်စိုပြည်နေ၏ ။ မြေပြင်ထက်ထိတိုင် နွေးထွေးစွာ
ရုပ်တိုက်ခယနေသည့် နေခြည် ရောင် နဖျော့ဖျော့ကြားတွင် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ချာတိတ်
တစ်ယောက် သည် လေက လေး တချွန်ချွန်ဖြင့် အေးဆေးစွာ လမ်းသလားနေပါသည်။

သူ့အမည် ရင်းမှာ -သုထက်။ သို့သော် ဤမြို့ ရှိ လူအများ စုကသူ့အား ‘စပရိန်’
ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ သူက အစအနောက် အလွန်သန်ပြီး လူတစ်ဖက်သားကို
ကြပ်တတ်သည်။ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ချောက်တွန်းတတ်သည်။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်
လောက်နောက်နောက် ဘယ်လောက်ပြောပြော အပြုံး မပျက်ချေ၊ ထို့ကြောင့် သူသည်
အစအနောက်သန်သော ရုပ်ပြောင်စပရိန်ကောင်ဟု သတ်မှတ်ခံရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် ရွေ့နေသော သုထက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်
အရပ်ဆီမှ လျှောက်လာသော လူ တစ်ယောက် အား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လှမ်း လက်စ
ခြေလှမ်းတွေ ကို တိခန့်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်ဖင်နှိုက်လိုက် ခေါင်း ကုတ်လိုက်နှင့်

ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်လေတော့သည်။

“အဲ...”

ပြူး တူးပြူး တာ သူ့အမူအယာကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ အနားရောက်လာ သူက စိတ်ပါဝင်စားစွာ စပ်စုတော့၏ ။

“ညီလေး...မင်းဘာ ဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟို...ဟို...ကျွန်တော် ...ပိုက်ဆံအိတ် ကျပျောက်သွားလို့ဗျ”

“ဘယ်မှာ ပျောက်တာလဲ”

“အဲ အဲဒါတော့ သေချာမပြောတတ်ဘူး။ အိမ်က ထွက်လာတုန်းက ပါလာတယ်။ အခု ဒီနေရာရောက်တော့ စမ်းကြည့်မှ မတွေ့ တော့တာ။ ဒီလမ်းပေါ်မှာ ထွက်ကျတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်ပါလို့လဲ”

“အရမ်းအများ ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တစ်သောင်းဝန်းကျင်လောက်ပါပဲ။ သေချာတော့ ရေမထားမိဘူး။ အဲဒီ ထက်များ ရင်လည်းများမှာ ပေါ့”

သူထက်သည် ပြောနေရင်း ဟိုဘက်ကြည့်လိုက် ဒီဘက်လျှောက်ကြည့်လိုက် လုပ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် သည်း၏ ။

“တော် ပါပြီဗျာ။ မရှာတော့ပါဘူး။ ချိန်းထားတာတစ်ခုရှိလို့ သွားရဦးမယ်။

ချိန်းထား တဲ့ကိစ္စက နောက်ကျလို့မ ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ ကိစ္စ အဆင်ပြေရင် ဒီငွေတစ်သောင်းလောက်က ပါးပါးလေးရယ်”

အရေး မထားဟန်ဖြင့် သူထက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ တော်တော်ပဲ ရယ်ချင်ပတ်ကျုံ့ဖြစ်နေ၏ ။ အနည်းငယ်လျှောက်ပြီး သူ့နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ (မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင်) ခုနကလူအားလမ်းပေါ်မှာ အလုပ်များနေတာ မြင်လိုက်ရ၏ ။

ကြုံတုန်း တမင်အလုပ်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

သူ့ကျေနပ်စွာ ပြုံး လျက် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်အတွင်း မှ ပြားချပ်ချပ် ပိုက်ဆံအိတ် ကလေးကို ဆွဲယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် အထဲမှာ ပါသော ငွေအကြွေတွေ က တစ်ထောင်ပင် မပြည့်ချင်ပေ။

“ဪ...အချောင့်လိုချင်လိုက်ကြတာ...လောဘ...လောဘ...ခွီ...ခွီ...ခွီ...”

လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် သုထက်ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ခဏကြာ တော့ ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲလျက်ဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အရပ်မှလာသော ဝဝဇိုင်ဇိုင် မိန်းမကြီး တစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းမကြီးက အသက်မဲ့ဂဏန်းတွေ နှင့် အလောင်းကစား လုပ်ရတာ ကို ဝါသနာ ထုံလွန်းသူမှန်း သုထက်သိသည်။ အခုလည်း သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ...

“ဟဲ့...သုထက်...အခုနေ့ ဘာကြားသေးလဲ”

“ကြားတာပေါ့ဗျာ”

“ဘာကြားတာလဲဟဲ့။ ငါ့ကိုလည်း ပြောပါဦး။ ဘာတစ်လုံးဘိုင်တဲ့လဲ”

“တစ်လုံးဘိုင်တော့ မကြားမိဘူး။ အတိတ်စိမ်းဆိုလား ဘာလားတော့မသိဘူး။ အဲ့ဒါတော့ကြားလာတယ်”

သုထက်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မိန်းမကြီး ရွစ်ရွစ် ဖြစ်သွား၏ ။

“အတိတ်စိမ်းက ဘာတဲ့လဲဟဲ့။ ပြောပါဦး”

“အတိတ်စိမ်းက... မိန်းမသုံးယောက် ဖင်ကောက်ကောက်... အကောက် ဆုံးဖင် လောက်စလုံးဝင်...တဲ့ဗျ”

“ဟယ်...ကောင်းလိုက်တာဟယ်...အတိတ်စိမ်းက...မိန်းမသုံးယောက် ဖင်ကောက် ကောက်အကောက်ဆုံးဖင်လောက်စလုံးဝင်ဆိုတော့...မိန်းမကသုံးယောက်

ဖင်ကလောက် စာလုံး ကလေးသုံးပေါက်မှာ တစ်ပေါက်ပဲဝင်တယ်ဆိုတော့ အဲဒီ အပေါက်က တခြား အပေါက်တွေ ထက်ပိုပြီး... အဲ”

မိန်းမကြီး ခေါင်းစားကျန်ခဲ့သည်။ သူ နောက်ပြောတာကို အဟုတ်ကြီး တွက်နေ သဖြင့် သုထက် အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိလေသည်။

“အဟား...နည်းနည်း ပေးပြီး များများ လိုချင်နေလိုက်တာ... အရူးတစ်မျိုး ပဲ...အိ... အိ...အိ...အိ...”

လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် သူဆက်လျှောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ လမ်းထိပ် အရောက် တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ကောင်လေး တစ်ယောက် က သူ့ကိုမြင်တော့ လက်ယပ် ခေါ်၏ ။ ထိုကောင်လေးအနားသို့ သုထက်သွားလိုက်သည်။

ဒီ တစ်ယောက် က နှာသမား ဖြစ်သည်။

“စပရိန်...မင်း ငါ့ကို ဝီယအဆောင်လက်ဖွဲ့ လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတာ လုပ်ပေး တော့လေကွာ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့ကောင်မလေးကို အဖြေတောင်းဖို့ ကြည့်နူးရိပ်မှာ မနက်ပိုင်းချိန်းထားပြီကွ”

“အေးပါ ငဇော်ရာ။ အခု လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဆေးလည်းပါလာတယ်။ မင်းသာ မိန်းမကိုင်လက်ကိုင်ပဝါ ပန်းရောင် တစ်ထည်နဲ့ ဘော့လ်ပင်ရောင် စုံ သွားဝယ်ချေ”

“အေး...အေး...”

ငဇော်ဆိုသော ကောင်လေးက တွက်သည်။ ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်း ထထွက် သွား သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း မှာ ပင် သုထက်သည်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စားသောက် ဖွယ်ရာများ စွာ ကိုမှာ ယူသုံးဆောင်ပြီး ဝမ်းမီအားပြေလည်စွာ ညှိမ်းသတ်နေလေတော့သည်။

ငဇော်ပြန်ရောက်လာသော အခါ စားပွဲခုံပေါ်မှာ ပန်းကန်ခွက်ယောက် တွေ က တပုံ တပင် ဖြစ်နေချေပြီ။ သုထက်က ငဇော်ဝယ်လာသည့် ပန်နရောင် မိန်းမကိုင် လက်ကိုင် ပုဝါပေါ်တွင် ဘော့လ်ပင်အရောင် စုံနှင့် ဟိုခြစ်ဒီခြစ် လျှောက်ခြစ်လေရာ အတန်ကြာမှ ပြီးစီး

သွားပါ၏ ။

“ဝီယသိဒ္ဓိအစွမ်းထက်စေတဲ့ အင်းကွက် ကတော့ ဆွဲပြီးသွားပြီ။ ပန်းရောင် ဆိုတာက အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတ၊ အပြာရောင် ဆိုတာက ဂန္ထိရသဘောကိုဆောင်သည်။ အဝါတွေ အစိမ်း တွေ ကတော့ ပူပင်သော က အဖျက်တွေ ပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် အဝါ အစိမ်းတွေ နဲ့ ကြက်ခြေ ခတ်တွေ ခတ်ထားတာ”

သုထက်က ပြောနေရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပုလင်းသေးသေးလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်၏ ။ ထိုပုလင်းလေးထဲမှ အမှု နဲ့တွေ ကို လက်ကိုင်ပုဝါပေါ်သို့ ပေါပေါသီသီ ဖြူးချသည်။

“ဒါက ဝီယဆေးမှု နဲ့ကွ။ အရမ်းရှားတာ။ မင်းမို့လို့ ငါလုပ်ပေးတာ။ အခုဆိုရင် ဝီယ ဆေးနဲ့ ဝီယသိဒ္ဓိမြောက်တဲ့ အင်းကွက်ကပြီးသွားပြီ။ ဝီယဂါထာနဲ့ မန်းမှု တ်ပေးဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဟမ်း..အဟမ်း... ဥုံ့သူရိန်နေမင်း ကောင်းခြင်း၏ လမင်းစန္ဒာ ဘုန်းမှာ ပြည့်ထက် မြင်မြင်သမျှကတ္တိယတိုင်း ရွှေတက်စေသော် ။ ဥုံ့ဝီယံမမ ဝီယသက္ကာ အောင် သဘာယာမှာ ချဉ်းစရာချဉ်း ကပ်စရာကပ်။ မမ မိန်းမတို့၏ ဝီယံချစ်ခြင်းသည် ဤ လက်ကိုင် ပဝါကိုကိုင်ဆောင်ထားသူအား အောင်သဘာယာ နေရာမရွေးဘဲချဉ်းစေ ကပ်စေသတည်း။ ဥုံ့ ဂလုံ ဝှလမ် ဖွဟ”

သုထက်ပုံစံက တကယ့်ဂန္ထိရဆရာ ပုံစံမျိုး ။ မိန့်မိန့်ကြီး။ နာသမားငဇော်က သုထက်ပြုလုပ်သူကို အထင်ကြီးလေးစားဟန်အပြည့်နှင့် အငေးသားကြည့်နေ လေသည်။

သုထက်က လက်ကိုင်ပုဝါကို သေသပ်စွာ အကျအနခေါက်ပြီးငဇော်အား ပေးလိုက် ၏ ။

“အခုအချိန်ကစပြီး ဒီလက်ကိုင်ပဝါဟာ ဝီယသိဒ္ဓိ အစွမ်းထက်တဲ့ အဆောင် လက်ဖွဲ့ တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီ။ မင်းကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးရှေ့ရောက်ရင် အဲဒီ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ မျက်နှာကို ပွတ်ပွတ်ပေး ကြားလား။ မင်းက ပွတ်လေ ဟိုကအပွတ်ခံချင်လာလေပဲ။ နာနာ ပွတ်လေ စွမ်းလေပေါ့ကွာ ဖြစ်နိုင်ရင် ကောင်မလေးမျက်နှာကိုပါ ဒီလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ပွတ်ပေး

ရင် ပိုကောင်းတယ်။ အဲဒါဆိုရင် မင်းကိုသူချစ်လာလိမ့်မယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား။ အဟီး...ကျေးဇူးပဲ ကျေးဇူးပဲ”

လက်ကိုင်ပဝါကို ကိုင်ပြီးငဇော်မျက်နှာ ပြုံး ဖြီးဖြီး ဖြစ်လေသည်။ သုထက်က စားပွဲခုံပေါ်မှ ပန်းကန်ခွက်ယောက် များ ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ကဲ မင်းလိုချင်တာလည်း ရပြီဆိုတော့ ငါသွားတော့မယ်။ ဒီဝိုင်းကို ရှင်းခဲ့ရမလား”

“အေး...ဟာ...နေပါစေကွာ။ ငါပဲ ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို ငါသွားပြီ။ မနက်ဖြန်ကျမှ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ သွက်လက်စွာ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံး တုံ့တုံ့နှင့်...။ မဟုတ်တာ တစ်ခုခုလုပ်ထားသည့်ရပ်။

“အင်း...နာဘူး တစ်ယောက် ကြောင့် တော့ ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲနံနက်စာ ဖူလုံသွားပြီ...နီ...နီ...နီ”

လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် သုထက်သည် မီးခိုးငွေ့တန်း တစ်ခုမျောလွင့် နေသည့် နယ် ခြေဦးတည့်ရာဆီ ဆက်လက်၍ လမ်းသလားပြန်သည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က မြင်သမျှ တွေ့ သမျှကို ပီပြင်ပြောင်မြောက်သော သရုပ်ဆောင်ချက်များ ဖြင့် စနောက် ချောက်ချာန် သာ ဖြစ်သည်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်စွမ်းပါပေသည်။

သူသည်ရုပ်ရည်ကလေး သနားကမားဖြင့် အလွန်ပင် မူယာမာယာ များ သော ချာတိတ် ဖြစ်၏ ။

အခန်း(၃)

‘ကြည့်နူးရိပ်’ ဟု အမည် ရသော snack ဆိုင်ကလေးသည် လူသံသူသံတို့ဖြင့် စည်ဝေညံ့နေပါသည်။ ထိုဆိုင်၏ ယနေ့နံနက်ပိုင်း စားသုံးသူများ စာရင်းတွင် စပရိန် သုထက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သုထက်သည် ထိန်လင်း၊ ဇေယျာအောင်ဆိုသော သူ့ဘော်ဒါနှစ် ယောက် နှင့် အတူ ကြည့်နူးရိပ်မှာ ရောက်ရှိနေ၏ ။ သူတို့သုံးယောက် သည် ပထမနှစ် စာမေးပွဲကို မကြာသေးခင် ရက်ပိုင်းအတွင်း ကမူ ဖြေဆိုပြီးစီးထားသည့် Physics မေဂျာ ကျောင်းသားတွေ ဖြစ်သည်။

စရိုက်လက္ခဏာချင်း အတော် တူညီသဖြင့် သူတို့သုံးယောက် သည် ကျောင်းတွင်း ၊ ကျောင်းပြင် တွဲ ၍ အဆင်ပြေသည်။ အခုလည်း သူတို့သည်မနေ့က သုထက် ဖန်တီးပေး လိုက်သော လက်ကိုင်ပဝါ၏ အစွမ်းအစကိုတွေ့ မြင်လို၍ တကူးတက လာရောက်ရှုစား တာ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းပိုင်းတွင် နာသမားငဇော်သည်သူဖန်နေသော ကောင်မလေး အား နာတပွပွဖြင့် ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။

“ကိုယ့်ကို...အဟဲ...ဘယ်လိုများ သဘောရလဲ မသိဘူး...အဟဲ...ရွတ်”

ပြောနေရင်း မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ဖိပွတ်သည်။ ပွတ်လွန်း သဖြင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲတက်လာသည်။ နှာခေါင်းဆိုလျှင် နီပွပွကြီး ဖြစ်နေပြီ။

ဒါလည်း မလျော့။ ပွတ်မြဲပွတ်ဆဲပင်။

“အဟဲ...ပြောပါဦး အိသူရယ်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲလို့...အဟဲ”

“ဟိုလေ...ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့...အဟင်း...”

ကောင်မလေးကလည်း ရှက်သလိုလိုနှင့် မူနေသည်။ ငဇော်က မျက်နှာကို လက်

ကိုင်ပုဝါနှင့် ပွတ်လိုက်ပြန်သည်။ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်လာပေမယ့် ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့မှ ‘မ’ သတ္တဝါလေးကိုသာ သူမဲနေပါသည်။

“ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့...နလုံးသားနဲ့ပဲ ပြောပေါ့အိသူရယ်...အဟဲ...ရွတ်”

“အိ...နလုံးသားနဲ့ ပြောလိုဘယ်ရမလဲ။ နလုံးသားက စကားမှမပြောတတ်တာ။ ပါးစပ်နဲ့ပြောမှ ရမှာ ပေါ့လို့...အဟင်း...”

“အင်းပါ။ ဒါဆိုလည်း ပါးစပ်နဲ့ပဲပြော။ အိသူသဘော...အိသူသဘော...အဟဲဟဲ ... ရွတ်...”

ငဇော်က အောက်သွားမရှိသော နွားပြာကြီးကဲ့သို့ ပါးစပ်တဖြူလုပ်နေသည်။ အခြေအနေအရ ကောင်မလေးက ပါချင်တင်တင် ဖြစ်နေပြီမို့ သူ့ဘက်က အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ကြိုကြိုတင်တင် ‘ဟ’ ထားတာ ဖြစ်၏ ။

ဒါတောင်မှ တစ်မျက်နှာ ပွတ်ချက်ပဲရှိသေးသည်။ နှစ် မျက်နှာပွတ်ချက်ဆိုပါက စပယ်ရှယ်ဝွံဒ်ပြီ။ ဒီတော့ကာ...ငဇော်ကအကြံကြီးမားစွာ ဖြင့် လက်ကိုင်ပုဝါကို ကောင်မလေး ထံကမ်းပေးလိုက်ပြီး...

“မျက်နှာမှာ ချွေးတွေ ထွက်နေတယ်။ သုတ်လိုက်ပါဦး။ အဟဲ”

“အဟင်း...ကျေးဇူးပဲ”

ကောင်မလေးက လက်ကိုင်ပုဝါအား ယူပြီးမျက်နှာကို အသာအယာသုတ်သည်။ နှာသမားငဇော်က...

“နှာနှာပွတ်လေ...အဲ...သေချာသုတ်လို့ပြောတာ။ ချွေးတွေ ကမပြောင်သေးဘူး။ ဖိပွတ်...အဲ...ဖိပွတ်...အဲဒါမှ...အဟဲ...ကောင်းမှာ ”

“အင်းပါ...သူကလည်း...ဂယ်ပဲ...”

ကောင်မလေးက ရှက်အမ်းအမ်းနဲ့ ငဇော်ပြောသလို မျက်နှာပြင်အနံ့ဖိသုတ်သည်။ သုတ်နေရင်းသုတ်နေရင်း သူမတွန့်ခနဲ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ငဇော်ဝမ်းမြောက် နေလေသည်။

ဆေးစွမ်းကပြပြီ။ မကြာခင် သူ့ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဖြစ်ကုန်တော့မည် ထင်သည်။ လူကြားသူကြားထဲမှာ ...အဟီး...ရက်စရာကြီး...။ သူကြိတ်ပြီး ဖီးလ်တွေ တက်နေသည်။

ငဇော်ကသွားပြီးသားနှင့် သူ့ပါးသူကုတ်ရင်း ကောင်မလေးကို မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်နဲ့ပက်သက်ပြီး အိသူ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရခဲ့ဟင် ...အဟဲ”

“ယား...တယ်...”

“ဟင်”

ငဇော် ပူစီ ဖြစ်သွားသည်။ (ကြောင်သွားသည်) နားမလည်စွာ ထပ်မေးလိုက်ပြန် သည်။

“ဘယ်က ယားတာလဲဟင်။ ရင်ထဲကလား... နှလုံးသားထဲကလား။ ဘယ်အထဲက ယားတာလဲ”

“ဘယ်အထဲကမှ မဟုတ်ဘူး။ ပါးကယားတာ...အားလားလား...”

ကောင်မလေးက ပြောရင်းသူ့မျက်နှာသူ ဘယ်ပြန်ညှာပြန် ကုတ်သည်။ ကုတ်ချက် က အရေပြားတွေ လန်ထွက်စုတ်ပြဲမတတ်ပင်။ အားသွန်ခွန်စိုက်ရှိလှပေ၏ ။

“ရှင့် လက်ကိုင်ပုဝါက ဘာ ဘာလက်ကိုင်ပုဝါကြီးလဲ။ ယားယားတယ်”

“အဟဲ...ကိုယ်လည်းယားနေတာပဲ။ ခဏအောင့်ထား...အဟဲပြီးမှ အဟဲ...အဟဲ... ကဲကြတာပေါ့”

ငဇော်က ဆေးအစွမ်းပြတာဟု ထင်နေသည်။ ဆေး၏ အာနိသင်က မျက်နှာပြင် မှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ စီးဆင်းပျံ့နှံ့သွားလိမ့်မည် ဟုသူယူဆထား၏ ။

ကောင်မလေးက လက်တစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကိုကုတ်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့်

လက်ကိုင်ပုဝါအား ဖြန့်ကြည့်သည်။ မြန်ဆန်သော ကြောင့် ငဇော်ထားချိန်ပင် မရလိုက်...။

လက်ကိုင်ပုဝါအတွင်း မှ စမအင်းကွက်တွေ ပေါ်လာပြီး ပီယဆေးမှု နဲ့တွေ က စားပွဲခုံ ပေါ်ထွက်ကျကုန်သည်။

“ဟယ်... ဒီအမှု နဲ့တွေ က ဘာတွေ လဲ”

“ဝီ...ဝီယ...အဲ...ဘာ...ဘာမှမဟုတ်ဘူး...”

ငဇော်ပြာသွားသည်။ ကောင်မလေးက ပီယဆေးမှု နဲ့တွေ ကိုလက်နှင့် အသေအချာ တို့ကြည့်နေ၏ ။ မရွံ့မရှာ လျှာနှင့် ပါ လျှက်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ထွေးထုတ်ပစ်သည်။

“ထွီ...ဒါ...ဒါ...ခွေးလေးယားသီးမှု နဲ့တွေ ။ ရှင် ယုတ်မာလှချည်လား။

လက်ကိုင်ပုဝါထဲ ခွေးလေးယားသီးမှု နဲ့တွေ ထည့်ပြီး ကျွန်မကို သုတ်ခိုင်းတယ် ပေါ့လေ”

“မဟုတ်...မဟုတ်...ကိုယ်လုပ်တာမဟုတ်...ကိုယ်မသိ...”

“ယုတ်မာတုန်းက ယုတ်မာပြီး အခုမှမြောင်ငြင်းမနေနဲ့။

ကျွန်မမျက်နှာနုနုလေးကိုမှ ခွေးလေးယားသီးမှု နဲ့နဲ့ပွတ်ခိုင်းရတယ်လို့။ ရှင့်မျက်နှာကိုလည်း ပြန်လုပ်မယ်။ ကဲဟယ်... ကဲဟယ်...”

ကောင်မလေးက စားပွဲခုံပေါ်မှ ခွေးလေးယားသီးမှု နဲ့တွေ ကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်ပြီး ငဇော်မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် အုပ်ကာ နဖူးပြောင်ပြောင်ကို အားရှိပါးရှိ ‘ဖြန်း’ခနဲ တီးပြီး ဆိုင်ထဲမှကော့တော့ ကော့တော့ထွက်သွားသည်။

ငဇော်သည် ဟပ်ကော့ကြီး ဖြစ်လျက် ဟိုကုတ်ဒီဖဲ့နှင့် ယားယံစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏ ။ သူ့မျက်နှာသည် သွေးပြည်ပုပ်တွေ ပြည့်ဖောင်းနေသည့် သွေးစူနာကဲ့သို့ ပင် နီရဲမို့အစ်လို့ နေပေပြီ။

ထူးခြားသော ထို ဖြစ်စဉ်ကို တစ်ဆိုင်လုံးသတိပြုမိ သွားပါသည်။ အချို့ ကပြုံး

၏ ။ သုထက်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ကတော့ မပြုံး ဘဲနှင့် ဝါးလုံးကွဲရယ်ကြသည့်။

“ဟား...ဟား... ဟား...ဟား... နဖူးကွဲသွားပြီလား မသိဘူး ဟေ့”

“နာဘူးပဲကွာ။ ဒီလောက်တော့ ခံရမှာ ပေါ့။ ဟား...ဟား...”

“မင်းရဲ့ ပီယဆေးက စွမ်းလှချည်လား...စပရိန်ရ...ဟား...ဟား...ဟား...”

ကျယ်လောင်သော လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံများ ကြောင့် ငဇော်လှည့်ကြည့်လိုက် ရာ သုထက်ကို မြင်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ယားနေသော မျက်နှာကို ကုတ်ရင်း ရက်ဒေါသ ဖြင့် အော်ငေါက်တော့၏ ။

“ဟိတ်ကောင်...စပရိန်ကောင် ...မင်းက ငါ့ကို ချောက်ထဲကန်ချလိုက်တာပေါ့လေ...ဟုတ်လား။ တွေ့ မယ်...မင်းနဲ့ငါတွေ့ မယ်။မင်းမျက်နှာကိုလည်း မင်းရဲ့ ပီယဆေးနဲ့ပွတ်ပေးရမယ်။ ဒါမှကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာ ။ အားလားလား...ယားလိုက်တာ...ဟင်း...လာ စမ်း...”

ပြောပြောဆိုဆို ငဇော်က လက်ကိုင်ပုဝါကိုကိုင်ပြီး ထလာ၏ ။ သုထက်ကလျှင်သည်။ ရယ်၍ ဆိုင်ထဲမှ ကွေ့ပတ်၍ ပြေးသည်။ ငဇော်ကလည်း ဇွဲမလျှော့ဘဲနောက်မှ လိုက်သည်။ နှစ် ယောက် သား စားပွဲတွေ ထိုင်ခုံတွေ ကြားမှာ ခြေလှမ်းတွေ များ နေကြပါ သည်။

ထိုအခိုက်...ငဇော်ကို ပြောင်ချော်ချော်နှင့် စနောက်ရင်း ပြေးရှောင်နေသော သုထက်သည် လူ တစ်ယောက် အား တိုးတိုက်မိသွား၏ ။ အထိအတွေ့ က နူးညံ့ညံ့...။

“အိုး...”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ပွင့်အာ...။ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ အောက်မှ ရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းအစုံက ပိုင်းစက်...။ သောက်လက်စကော်ဖီတွေ က လုံချည်စပေါ်ခုန်ထွက် ကျကုန် သည်။

ခဏ...ငြိမ်...။

လျှပ်တစ်ပြက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကြောင့် ပြေးနေရာမှ သုထက် ရပ်လိုက်သည်။ စိုက်၍ ငေးမိ...။ အကြည့်ချင်းငြိကြသည်။ ငဇော်ကလည်း မလိုက်တော့။

အေးဆေးပင်ဆက်ငေး...။

ဒီတွင်သုထက်ရင်၌ ရှော့ခဲတစ်မျိုး ရသွား၏ ။အယောင်ယောင်အမှားမှား :...။

စူးစူးပျံ့ပျံ့မှု :ယစ်ဝေရီလိုသွား...။ခံစားမှု က သစ်၍ လှလေသည်

“ဆောရီးနော် မမ....ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ တုံ့ပြန်ပြီး တစ်ရူးစက္ကူနှင့် လုံချည်ပေါ်မှ ကော်ဖီရည်တွေ ကို ပြောင်စင်အောင်သုတ်သည်။ ငြီးတားနှင့် ကျသင့်ငွေအားရှင်းကာ ဆိုင်ထဲမှညှင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နက်မှောင်သော ဆံနွယ်ရှည်အထွေးလိုက်က ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ လွင့်ဖွာလို...။ လှုပ်ခါမှု တိုင်းမှာ သူ့ရင်ကလည်း လှုပ်ခါလို...။

ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွားသည့်အထိ...သုထက်သည်ငေးတုန်း...။ အတွေ့အားဆင့်ပွား၍ တွေ့တုန်း...။ ရင်ခုန်နှုန်းက အရှိန်အဟုန် မြင့်မား၍ ကောင်းတုန်း...။

သူ့နှလုံးသားသည် လက်သည်းချွန်ချွန်နှင့် မထိတရီ ကုတ်ခြစ်ခဲလိုက်ရသလိုမျိုး ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့၏ ။ အရသာက ရှိန်းမြမြဖြင့် မိန့်မောဖွယ် ဆန်းကြယ်နက်နဲလှပေသည်။

“မမရယ်....”

လူတစ်ယောက်က အခြားလူတစ်ယောက်အား စွဲမက်သွားစေခြင်း ကိစ္စသည် တဒင်္ဂအတွင်း မှပင် အကြောင်းပြချက်မလိုဘဲနှင့် အကျယ်တဝင့် ဖြစ်ပွားနိုင်ပါသည်။

အခန်း(၄)

“အဲဒီ မမကို ငါ ကြွသွားပြီကွာ”

ကြည့်နူးရိပ်မှ အပြန်လမ်းတွင် ပြောလိုက်သော သုထက်စကားကြောင့် ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်၏ မျက်လုံးတွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သုထက်ဆိုသော ကောင်က မယုံရသဖြင့် ထိန်လင်းက သေချာအောင်မေးမြန်းလိုက်၏ ။

“စပရိန်...မင်းအတည်ပြောတာလား။ နောက်နေတာလား”

“တခြားဟာတွေ သာ ငါ နောက်ရင်နောက်မယ် ဟိတ်ကောင်။

ဒီတစ်ခါ တကယ်အတည်ပြောနေတာ။ အဲဒီ မမကို ခဏလေးအတွင်း မှာ ပဲ ငါ အရမ်းချစ်မိသွားတယ်။ သူ့လုံချည်ပေါ်ကို ငါ့ကြောင့် ကော်ဖီတွေ ဖိတ်ကျတာကို ဘာမှ စောဒကမတက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထွက်သွားတယ်။ သူ့နေရာမှာ တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက် သာဆို ရေလည်အော်မယ့် အပေါက်ကွ။ သည်းခံခွင့်လွှတ်တက်တဲ့ မမရဲ့ သဘောထားပြည့်ဝပုံကမြတ်နိုးစရာလေးကွာ။ ရေလည်ထိတယ်”

အရေး တယူပြောနေသော ဟန်ပန်နှင့် လေသံကြောင့် သုထက်နောက်နေတာ မဟုတ်လောက်ဘူးဟု ထိန်လင်းယူဆလိုက်၏ ။ အချင်းချင်းတွေ မို့ အားမနာ ပါးမနာလည်း ဝေဖန်လိုက်သေးသည်။

“မင်းကလည်းကွာ...ကြွမယ့်ကြွတော့လည်း လယ်ဗယ်တန်းချင်း မကြွဘူး။ ဟိဗီးဝိတ်တန်းကိုမှ သွားကြွတယ်။ အဲဒါမျိုး က အလွယ်တကူ အလဲထိုးဖို့ ခက်တယ်နော်။ မင်းမမရဲ့ ဒီဇိုင်းကလည်း တော် တော် ဖြူရခက်မယ့် အနေအထားကြီး”

“ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်ကွာ..ငါ ကတော့ နလုံးသား အလိုကျ မပြုပြုအောင်ဖြူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

သုထက်က ခိုင်မာထက်သန်စွာ ပြော၏ ။ သူ့စကားဆုံးတာနှင့် ဇေယျာအောင်က သတိပေးသည်။

“စပရိန်နော်...သတိလည်းထားဦး။ မင်းကမဖြူခင် မင်းကို ပြန်ဖြူတာ

ခဲနေရဦးမယ်”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲကွ”

“မင်းကြွေနေတဲ့ အဒီမမရဲ့ နာမည် က သိမ့်ဖူးဇင်တဲ့။ သူ့မှာ ကအမေမရှိတော့ဘူး။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝကွ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့သားဖက အရမ်းချစ်ကြတာ”

“ဟ.....မင်းက သိလှချည်လား”

ထိန်လင်းက ဖြတ်မေးလိုက်ရာ ဇေယျာအောင်က ရှင်းပြသည်။

“သိဆို သူ့ကို ငါ့အစ်ကို စန်းမွန်အောင် လိုက်ဖူးတယ်လေ”

အိုကေသွားလား”

“ဘယ်ကလာ ကေရမှာ လဲကွာ ။ ကေဖို့နေနေသာသာ မသေတာပဲ ပံ့ကောင်း”

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ”

“မသိမ့်ဖူးဇင်ရဲ့ အဖေ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက အရမ်း ဒေါသကြီးတာကွ။

သူ့သမီးကိုထိရင် လုံးဝမခံဘူး။ ငါ့အစ်ကို စန်းမွန်အောင်က တစ်နေ့ မသိမ့်ဖူးဇင်ကို လိုက်စကားပြောတာ။ အဲဒါကို ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက မြင်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး တုတ်နဲ့လိုက်ရိုက်တာ ငါ့အစ်ကို ခေါင်းကွဲသွားတယ်ကွ”

“ဟိုက်..မလွယ်ကြောပါလား”

ထိန်လင်း နည်းနည်း တော့ ရှိန်သွားသည်။ ဇေယျာအောင်က မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍ ...

“ဟုတ်တယ်ကွ ။ တကယ့်မလွယ်ကြောပဲ။ မသိမ့်ဖူးဇင်က လှပေမယ့် အခုချိန်ထိ

ချစ်သူရည်းစားမရှိသေးဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာဟာ သူ့အဖေဦးဇင်နိုင်ဝင်းကြောင့် ပဲ”

“မင်းအစ်ကိုက အခု မသိမ့်ဖူးဇင်ကို ဆက်လိုက်သေးလား”

“ဟင့်အင်း...ခေါင်းကွဲပြီးကတည်းက မလိုက်တော့ဘူး။ ကိုဆန်းမွန်အောင်က အလွယ်တကူရရာကြိုရာ အပေအတေမလေး တစ်ယောက်နဲ့ အခုတွဲ နေတယ်။ သူ့အိုးနဲ့သူ့ဆန် ကတော့ ကွက်တိပါပဲ။ မသိမ့်ဖူးဇင်ရဲ့ ဖားသားကြီးကို သူ့အရမ်းလန့်သွားတာ။ အခုဆိုမသိမ့်ဖူးဇင်နဲ့လမ်းမှာ တွေ့ရင်တောင် သူ့စေ့စေ့ မကြည့်ရဲဘူး”

“ဒါ ကတော့ ကြည့်လည်းမကြည့်သင့်ပါဘူးကွာ။ မတော် တရော်...”

ထိန်လင်း၏ ညှစ်တီးညှစ်ပတ် စကားကြောင့် ဇေယျာအောင် ပျစ်ပျစ်နစ်နစ်ဆဲ၏ ။ ပြီးမှ နောက်တွင် ချန်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်နေသော သုထက်အား ရပ်စောင့်လိုက်သည်။ သုထက်နံဘေးရောက်တော့မှ...

“စပရိန်ငြိမ်လှချည်လား။ မင်းလည်း မသိမ့်ဖူးဇင်ကို လိုက်မှာ ဆိုရင် စဉ်းစားဦးနှော်။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက သူ့သမီးကိုအရမ်းချစ်ပြီး ဒေါသကြီးတာနဲ့ မင်းကအစအနောက်သန်တာနဲ့ ဆိုရင် အခြေအနေက ကောင်းကွက် ဖြစ်လာစရာ ငါတော့သိပ်မမြင်ဘူး”

“အေးပါကွာ။ ငါလည်း စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဘာလဲ။ နောက်ဆုတ်ဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မမကို ငါချစ်တဲ့အကြောင်းစာရေး ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အသိပေး မလို့။ အဲဒီ စာကို ဘယ်လိုပေးရရင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေတာ။ မင်းပေးပေးပါလား”

“ဟာ ...မလုပ်ပါရစေနဲ့ကွာ။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက လွယ်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ ဒေါသက ကြီးပါတိသနဲ့။ သူ့သမီးကို ငါစာလိုက်ပေးပေးတယ်လို့ ကြားရင်ငါ့ကိုလာသတ်နေဦးမယ်”

ဇေယျာအောင်က အကြောက်အကန်ငြင်းသည်။ သုထက်က ထိန်လင်းအား

ကြည့်၍

“ဒါဆို ထိန်လင်းပေးပေးကွာ”

“ငါ...ငါက ...ကြောက်တတ်တယ်ကွ။ ဒီကောင်ပြောပုံအရဆိုရင် မင်းယောက္ခမီးလောင်းကြီး သိရင်တကယ်ဆော်လောက်တယ်။ ငါ့မှာ က ခေါင်းတစ်လုံးတည်း အပိုမပါ တော့...အဟဲ့..မပေးရဲဘူး”

ထိန်လင်းကလည်း ခြေတကာကာ လက်တကာကာ ဖြင့် ဖယ်ရှောင်သည်။ ဒီတော့ သုထက်က နားထင်ကိုလက်နှင့် ထောက်ပြီး စဉ်းစားလေသည်။ ခဏကြာတော့ ဝမ်းသာ အားရ လက်ဖျောက်တီး၏ ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါအကြံရပြီ”

“ဘယ်လိုအကြံရတာ လဲဟ။ ငါတို့ကိုလည်း ပြောစမ်းပါဦး”

ဇေယျာအောင်က မေးလိုက်ရာ သုထက်က ညှစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံး လျက်...

“မင်းတို့နှစ် ကောင်က မပေးပေးဘူးဆိုတော့...မမကို ငါပေးမယ့် ချစ်သဝဏ်လွှာကို သူ့အဖေကြီးကတစ်ဆင့် ပေးခိုင်းဖို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

“ဘဝဝါ...”

ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်၏ မျက်လုံးတွေ အလွန်အကျွံ ပြူးထွက်လာကြသည်။ သုထက်ဆိုသော ကောင်က ပေါက်ကရလုပ်နေကျမို့ သူတို့လန့်သွားမိ၏ ။

ဇေယျာအောင်က သေချာအောင်မေးသည်။

“ဟိတ်ကောင် စပရိန်...မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့ကွ။ ငါကလည်း အဲဒီ လို ဒေါသကြီးတဲ့ လူမျိုး ကိုမှ စချင်တာ။ ဘာလဲ... မင်းတို့က မယုံလို့လား”

“မယုံတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကမင်းထင်သလောက်တော့ လွယ်ကူမှာ မဟုတ်တာသေချာတယ်”

“ဒါဆိုသတ်မှတ်ချက်ကလေး ဖြစ်သွားအောင်နှစ် ယောက် တစ်ယောက် လောင်း မလား”

သုထက်က သူ့အစွမ်းအစကိုယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့် စိန်ခေါ်လိုက်ရာ ဇေယျာအောင် က ထိန်လင်းကိုကြည့်၍ မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

ထိန်လင်းက သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ စိန်ခေါ်မှု ကိုလက်ခံသည်။

“အပျင်းပြေပေါ့။ လောင်းကြမယ်လေ”

“အိုကေ...ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် အခုလိုအချိန်လောက်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့

ချစ်သဝဏ်လွှာက မမရဲ့ ဖားသားကြီးပေးလို့ မမလက်ထဲကို ရောက်နေစေရမယ်။ အဲ့ဒါဆိုရင် မင်းတို့ နှစ် ယောက် ငါ့ကိုဘီယာအဝတိုက်”

“မရောက်ဘူးဆိုရင်ကော...”

“မင်းတို့နှစ် ယောက် ကို ငါ့ဘီယာအဝတိုက်မယ်”

သုထက်က ပြုံး ပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် ပြော၏ ။ ပြဿ နာ ပျားအုံကြီးအားတုတ်နှင့် ထိုးဆွ ရမည့် အရေး ကို သူမို့လို့ စိတ်အေးလက်အေး တက်ကြွနေသည်။ ဒါတောင် လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် လမ်းဘေးမှတွေ့ သည့် ပြောင်းဖူးစဉ်းရိုးအား ကောက်ယူပြီးဆိုင်ကယ် တစ်စီး ၏ အိပ်ဇောပေါက်ထဲ ထိုးထည့်ပစ်ခဲ့သေးသည်။ ဘုမသိဘမသိနှင့် ထိုဆိုင်ကယ်သမား တော့ စက်နှိုးရခက်ပြီ။ သုထက်လုပ်ရပ်ကိုကြည့်ပြီး ဝါသနာတူသော ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင် က သဘောကျစွာ ရယ်ကြသည်။

အဲဒီ ကောင်ဟာလေ...

စပရိန်ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ

ပြောင်တောင်တောင်နဲ့

ကဲကို ကဲတယ်!

အခန်း (၅)

‘စောစောအိပ်လို့ စောစောထလို့ စောစောလမ်းလျှောက်ကြပါစို့’ ဆိုသော ဆောင်ပုဒ် အား တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ လိုက်နာဆောင်ရွက်သူတစ်ဦးရှိပါသည်။ ထိုသည်သည် ဦးဇင်နိုင်ဝင်း ဖြစ်၏ ။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းသည် ညဘက်ဆိုလျှင် စောစောအိပ်လေ့အိပ်ထ မရှိပေ မယ့် မနက်ဘက်ဆိုလျှင် စောစောထပြီး အိမ်ပြင်ထွက်လမ်းလျှောက်လေ့ရှိသည်။ ဒီနေ့မနက် စောစော သူနိုးလာတော့ ထုံးစံအတိုင်း တုတ်ကောက်ကလေးကို ဆွဲပြီး လမ်းလျှောက် ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။

ခြံထဲသို့ သူဆင်းလာသော အခါတွင် ထူးခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုအား အံ့သြစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏ ။

“ဟာ...ပူးကြီး တစ်ပူးပါလား”

ပိတ်ထားသော ခြံတံခါးပေါက်ဝ၏ အတွင်း ထဲဘက်၌ နှစ် ဆယ့်တစ်လက်မဆိုက် လောက် ရှိမည် တီဗွီထည့်သည့် စက္ကူပူးကြီးတစ်ပူးက အခန့်သား ရောက်ရှိ၍ နေသည်။

“ဒီ ပူးကြီးကို ဘယ်သူလာပို့ထားတာပါလိမ့်...”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းသည် စိတ်ဝင်တစားဖြင့် အနားသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပူးခွံစက္ကူပေါ်မှာ ဆော့ပင်အနီနှင့် ရေး သားထားသော စာများ ကိုပါ တွေ့ရှိလိုက်ရ၏ ။

ဤပစ္စည်းသည် မသိမ့်ပူးဇင်အတွက် ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိ၍ အကျင့် စာရိတ္တကောင်းသော လူများ သည် ကိုယ်နှင့် မသက်ဆိုင်သော ကိစ္စအားလုံးဝ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်းမရှိပေ။ ဤအတွင်း ၌ အလွန်အင်မတန်အဖိုးအနုလှကြီးမားသော ပစ္စည်းပါရှိ

သော ကြောင့် လွှင့်မပစ်ပါနှင့် ။ ကာယကံရှင် မသိမ့်ဖူးဇင်ထံသို့ အရောက်ပို့ပေးပါရန်
လေးစားစွာ အကူအညီတောင်းခံအပ်ပါသည်။

လူကြီးမင်း၏ သိက္ခာကို ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါသည်။

ပုံ-သမောင်းလက်

“ဟာ...သမောင်းလက်ဆိုပါလား။ ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်...”

ဗူးခွဲပေါ်ရှိစာကိုဖတ်ပြီး ဦးဇင်နိုင်ဝင်း ပူစီ ဖြစ်သွားသည်။

သမောင်းလက်ဆိုသူကို လည်း အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ဗူးအတွင်း ရှိအလွန်အင်မတန်
အဖိုးအနုဋ္ဌကြီးမား လှပါသည် ဆိုသော ပစ္စည်းကိုလည်း သိချင်သွား၏ ။ ဖွင့်ကြည့်ရန်
ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဗူးခွဲ ပေါ်တွင် ရေး ထားသော ‘ဂုဏ်သိက္ခာရှိ၍ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းသော
လူများ သည် ကိုယ်နှင့် မသက်ဆိုင်သော ကိစ္စအားလုံးဝ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်း မရှိပေ’
ဆိုသော စာကြောင်းနှင့် ‘လူကြီးမင်း၏ သိက္ခာကို ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါသည်’ ဆိုသော
စာကြောင်းကြောင့် ဖွင့်မ ကြည့် ဖြစ်တော့ပေ။

စာပါညွှန်ကြားချက်အတိုင်းသာ ဒီဗူးကြီးကို သမီး ဖြစ်သူထံ သွားရောက်
ပို့ဆောင် ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏ ။ ထို့နောက်လက်ထဲမှ တုတ်ကောက်ကိုချပြီး ဗူးကြီးကို
အားအင်အပြည့်နှင့် ကောက်မထည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်...ပေါ့ပေါ့လေးပါလား။”

ဗူးကြီးက သူ့လက်ထဲ အသာအယာပါလာသဖြင့် ဦးဇင်နိုင်ဝင်း အံ့ဩသွားသည်။
ပြီးမှ အတွေ့ :တစ်မျိုး ပေါက်သွားသည်။

“ဟင် ...ပေါ့ပေါ့လေးပါလား။”

“အင်း...တန်ဖိုးဆိုတာက ပေါ့တာ လေးတာနဲ့မဆိုင်ပါဘူးလေ။ ပတ္တမြား ဆန်ကျိုး
အဖိုးပြည့်တန်ဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိသေးတာပဲ။ အင်း...ငါ့သမီးတော့ သမောင်းလက်ဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ထူး မ,စလို့ကောင်းစား တော့မယ်နဲ့တူတယ်...”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းသည် စက္ကူမှူးကြီးအား ထမ်းပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြုံး ပြုံး ကြီး
လှမ်းဝင်သွား လေသည်။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သော အခါ စက္ကူမှူးကြီးအား
တရိတသေနေရာချပြီး အိမ်တံခါး ကို သေချာစွာ သွားပိတ်လိုက်၏ ။ ပြီးမှ
အိပ်ယာမထသေးသော သမီး ဖြစ်သူ၏ အခန်းတံခါး ကို သွားခေါက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...”

“သမီးရေ...သမီး... ထဦး...”

“အခန်းတံခါးပွင့်ပြီး သိမ့်ဖူးဇင် ထွက်၍ လာသည်။ စောစောစီးစီး မနိုးစဖူး
အနိုးခံ လိုက်ရသဖြင့် သူမ ပူစီ ဖြစ်နေသည်။

“လာဦး သမီးရဲ့ ။ ဒီမှာ သမီးအတွက် အလွန်အင်မတန်အဖိုးအနုပညာထိုက်တန်တဲ့
ပစ္စည်း တစ်ခုရောက်နေတယ်။ လာ...လာ... အမြန်လာ”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက သမီး ဖြစ်သူကို စက္ကူမှူးကြီးဆီ ဖျာဖျာသလဲ ဦးဆောင်၍
ခေါ်သွား သည်။ သိမ့်ဖူးဇင်ခမျာ နဝေတိမ်တောင်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ရ၏ ။ စက္ကူမှူးကြီး
ဆီရောက်သော အခါတွင် ...

“ကဲ...ဒီမှာ သမီးအတွက် ပစ္စည်း”

“ဟင်...တီဗွီမှူးခွံကြီးပါလား။ အဲ့ဒါကြီးကို သမီးက ဘာလုပ်ရမှာ လဲအဖေရဲ့.”

“မှူးခွံပေါ်မှာ စာရေး ထားတယ်လေ သမီးရဲ့ ။ သေချာဖတ်ကြည့်ပါဦး”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက တိုက်တွန်းလေရာ သိမ့်ဖူးဇင်သည် အူလည်လည်ဖြင့် မှူးခွံစက္ကူ
ပေါ်မှ စာတွေ ကို ဖတ်ရ၏ ။ ဖတ်ပြီးသည့်အခါတွင် နားမလည်နိုင်စွာ သူမအံ့ဩသွားသည်။

“ဒါ...ဒါ...ဘာလဲ အဖေ”

“ဘာလဲဆိုတာ သိရအောင် ဒါကိုဖွင့်ကြည့်မှပေါ့ သမီးရဲ့ ။ အဖေ ကတော့
ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ မဖွင့် ချင်ဘူး။ သမီးအတွက်
ပစ္စည်းကို သမီးဘာသာပဲ ဖွင့်။ အဖေက ဘေးကနေကြည့်မယ်။ မြန်မြန်လေးလုပ်ပါ သမီး ရဲ့.”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက သမီး ဖြစ်သူကို ဆော်သြသည်။ အတွင်း ထဲမှာ ဘာပစ္စည်းပါလား မလဲ ဆိုတာ သူ သိချင်စိတ် သိပ်ပြင်းပြနေလေပြီ။

သိမ့်ဖူးဇင်က စက္ကူပုစွန်၏ ထိပ်ဝမှာ ကပ်ထားသော တိပ်တွေ ကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။ ပြီးတာနှင့် အဖုံးကိုဖွင့်ပြီး အထဲသို့ငုံ့ကြည့်၏ ။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက အလောတကြီးဖြင့် မေး သည်။

“အထဲမှာ ဘာပါလဲ သမီး။ ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ရွှေ...ရွှေ...”

“ရွှေချောင်းကြီးလား သမီး”

“မဟုတ်ဘူး။ ရွှေဗဟို မီးအားမြှင့်စက်ထည့်တဲ့ မူးခွံကြီး”

“အင်”

သိမ့်ဖူးဇင်က ထိပ်ဝမှာ ပိတ်ထားသော တိတ်ကိုခွာပြီး မီးအားမြှင့်စက်မူးကို ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတာနှင့် အထဲသို့ ကြည့်၏ ။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက ဒီတစ်ခါလည်း အလော တကြီးဖြင့် ...

“ဘာတွေ့လဲ သမီး”

“မူးအဖေ...မူး...”

“ဘာမူးလဲ။ ရတနာတွေ ထည့်ထားတဲ့ မူးလား”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ဘူး။ လျှပ်စစ်မီးပူထည့်တဲ့ မူးခွံကြီး”

သိမ့်ဖူးဇင် မီးအားမြှင့်စက်ထည့်သည့် မူးခွံအတွင်း မှ လျှပ်စစ်မီးပူထည့်သည့် မူးခွံ တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက ထိုမူးကို ယူပြီး နားနားကပ်ကာ လှုပ်ကြည့်ပြန်သည်။

“အသံ...အသံ..အသံကြားရတယ် သမီးရဲ့ ။ ဂလောက် ဂလောက်နဲ့ ။ စိတ်မ

လျှော့နဲ့ဦး။ ဒီဗူးကိုလည်း ဖွင့်လိုက်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ...အဖေ...”

သိမ့်ဖူးဇင်က တိပ်တွေ ကို ဆွဲခွာပြီး လှုပ်စစ်မီးပူထည့်သည့် ဗူးကို ဖွင့်ကြည့်ပြန်သည်။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းကလည်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် သိချင်စိတ်ကြီးမားစွာ မေးပြန်သည်။

“ဘာတွေ လဲ သမီး”

“ဗူးပဲ အဖေ။ ဗူးပဲ”

“ဘာဗူးလဲ သမီး”

“သွားတိုက်ဆေးဗူးလေး အဖေ”

“ဟေ”

သားအဖနှစ်ယောက် စလုံးခေါင်းစားကုန်သည်။ အရွယ်စုံ ဗူးခွံတွေ ကလည်း သူတို့နံဘေးမှာ ပုံနေပြီ။ သိမ့်ဖူးဇင်က သူမလက်ထဲမှ လေဆာသွားတိုက်ဆေးဗူးခွံလေးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်၍ ညည်းသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ အဖေရယ်။ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းပါတယ်ဆိုပြီး စက္ကူဗူးခွံတွေ သာ တစ်ခုပြီး တစ်ခုထွက်လာနေပါလား။ တီဗွီဗူးခွံကနေ သွားတိုက်ဆေးဗူး အထိ ချွတ်လာတာ အခုဆိုသေးသေးလေးပဲကျန်တော့တယ်”

“ဒါ ကတော့ သမီးရယ် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတော့ လုံခြုံအောင် အထပ်ထပ်လုပ် ထားတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ စိတ်မလျှော့ပါနဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်တစ်ဗူးမရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဆုံ လည်းမဆုံနိုင်တော့ဘူး။ ကဲ...ဒီဗူးကိုသာ ဖွင့်ပေတော့။ သတိလည်း ထားဖွင့်ဦးနော်။ အထဲက ပစ္စည်းပျက်စီးသွားဦးမယ်”

ဦးဇင်ဝင်းနိုင်က စိတ်မလျှော့နိုင်သေးဘဲ ပြောပြန်ရာ သိမ့်ဖူးဇင်က သွားတိုက်ဆေးဗူးခွံကို ဖွင့်ရပြန်၏ ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဦးဇင်နိုင်ဝင်း မမေးခင် သိမ့်ဖူးခင်၏ အသံက ဦးစွာ အလျင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တွေ့ ပြီအဖေ...တွေ့ ပြီ”

“ဘာလဲ သမီး။ ဘာကြီးလဲ”

“စက္ကူလေးတစ်ရွက် အဖေ”

“ဟာ ဒါဆို ချက်လက်မှတ်တို့ ရတနာသိုက်မြေပုံ အညွှန်းတို့ ဖြစ်နိုင်တယ်။

မပြဲစေနဲ့ သမီး။ ဖြည်းဖြည်းလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ...ဟုတ်ကဲ့”

သိမ့်ဖူးဇင်က သတိကြီးကြီးထားပြီး သွားတိုက်ဆေးမှုးခွံအတွင်း မှ စက္ကူကို

ညင်ညင် သာသာဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးတာနှင့် ထိုစက္ကူကို သေသေချာချာဖြန့်ကာ သားအဖ နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ပြိုင်တူကြည့်ကြလေသည်။

စက္ကူA-4 ဆိုဒ် လျှောက်လွှာစာရွက် အဖြူဖြစ်ပြီး ထိုအပေါ်မှာ မင်အပြာနှင့် ရေး

သားထားသည့် စာလုံးတွေ က ရှင်းသည်။ လိုရင်း ကို ဒက်ခနဲ တန်းသိစေ၏ ။

မမသိမ့်ဖူးဇင်

မမကိုကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်။ အဲ့ဒါကို မမသိစေချင်လို့ အခု

လောလောဆယ်အသိပေးထားတာပါ။ အဖြေကိုတော့ နောက်မှပဲ လူကိုယ်တိုင်

အေးအေးဆေးဆေး လာတောင်းပါတော့မယ်။

တစ်ခွဲနဲ့မှာ မမရဲ့ ကလီစာလေး ဖြစ်လာမယ့်

သုထက်

စာကြွင်း ။ ။ အခုလို ကူညီတဲ့အတွက် မမရဲ့ အဖေကိုလည်း သုထက်ဆိုတဲ့

သမောင်း လက်က

အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပေးပါ။

“ဟင် ...”

စာကိုဖတ်ပြီးသော အခါ သားအဖနှစ် ယောက် စလုံး အူလည်လည်နှင့် ပူစီ ဖြစ်ကုန် ကြသည်။ ဦးဇင်ဝင်းနိုင်က မအီမလည်ရုပ်ကြီးဖြင့် ...

“ဒါ...ဒါ ...သမီးကို ပေးတဲ့ ရည်းစားစာကြီးပဲ။ ဟင်း...ပြောစမ်း သမီး ဒီစာကို ပေး တာ ဘယ်ကောင်လဲ”

“ဟယ် ...အဲ့ဒါ သမီးဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဒီစာနဲ့ ဒီမူးတွေ ကို အဖေပဲ ယူလာပေး တာလေ”

“ဟာကွာ...တောက်..ဟင်း...”

“ဦးဇင်နိုင်ဝင်း အခံရကြပ်နေသည်။ သမီး ဖြစ်သူအား ပေးသော ရည်းစားစာကို သူကိုယ်တိုင်ယူလာမိသည့်အတွက် ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်နေသည်။

“တောက်...သုထက်ဆိုတဲ့ သမောင်းလက်ကောင် ငါ့ကိုကြောသွားတယ်။ မင်းနဲ့ငါ တွေ ကြသေးတာပေါ့ သုထက်ဆိုတဲ့ သမောင်းလက်ရေ။ နာမည် ကိုက ကြောင်တောင် တောင်နဲ့။ သုထက်ဆို သုထက်ပေါ့။ ဘာသမောင်းလက်လဲ။ အဲ... သမောင်းလက်ဆိုတော့ ...သမက်လောင်း။ ဟာ...ခွေးကောင်။ သုထက်ဆိုတဲ့ ခွေးကောင်”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းသည် စက္ကူမှူးခွဲတွေ ကို ခြေထောက်နှင့် ကန်ထုတ်သည်။ ပါးစပ် ကလည်း နွားမသေးပန်းသကဲ့သို့ ယုတ်ယုတ်ပဲ့ပဲ့ဆဲသည်။ လူငယ် တစ်ယောက် က ဖဲ့တာကို ခံလိုက်ရသဖြင့် သူ အောင့်သက်သက်နှင့် တင်းနေလေသည်။

အချောင့် အဗျင်းခံရမှာ စိုးသဖြင့် သိမ့်ဖူးဇင် အသာရှောင်ထွက်၍ လာခဲ့သည်။ သူမသည်လည်း ပဟေဠိတစ်ပုဒ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏ ။

ဟင်း... ဒီငမ္မလေးက ဘယ်သူများ ပါလိမ့်နော်...။

တင်းတော့ တင်းဇယားပဲ...။

အခန်း(၆)

အဝါရောင် သန်းသော နေခြည်သည် ကမ္ဘာပေါ်သို့ ဝတ္တရားမပျက် သက်ဆင်းလျက် ရှိသည်။ သုထက်တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် သည် နေရောင် အောက်တွင် အသက်ဝင်နေ သော ကြည့်နူးရိပ်ဆိုင်ကလေးမှာ အတူတကွ ရောက်ရှိ၍ နေကြ၏ ။

သုံးယောက် သား လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် ...။ တစ်စုံတစ်ရာ အလာကို စောင့်ကြို ငုံ့လင့်နေလေသည်။ ထိန်လင်းက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ...

“စပရိန်...မင်းမမက ဒီကိုလာမှာ သေချာရဲ့ လားကွာ”

အားလုံးနီးပါးကို ငါစုံစမ်းပြီးသွားပြီ။ မမ အသက်က နှစ် ဆယ့်ရှစ်ဆိုတာရယ်၊ လော (Law)နဲ့ကျောင်းပြီးထားတယ်ဆိုတာရယ်၊ရည်းစားမရှိသေးဘူးဆိုတာရယ်၊ သူ့ဖားသားကြီး က မနက်ဖက်ဆိုရင် လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိတယ်ဆိုတာရယ်၊ မမက သူ့ဖားသားကြီးကို အရမ်းချစ်အရမ်းကြောက်တယ်ဆိုတာရယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ မနက်ပိုင်းဝါးတီးလာဖွင့်တယ်ဆိုတာ ရယ်...ငါသိထားပြီးပြီ”

“ဟိုက်ရှားဘား...သွက်လှချည်လား။ မင်းကိုစီအိုင်ဒီမှာ အလုပ်သွင်းပေးရင် ကောင်း မယ် ထင်တယ်”

ထိန်လင်းက သုထက်၏ အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြု ချီးကျူး လိုက်၏ ။ ဇေယျာ အောင်က သုထက်ကို ကြည့်၍ သူသိချင်တာ မေးသည်။

“ဟိတ်ကောင်...ငါတို့လောင်းထားတဲ့ ပွဲရဲ့ အနိုင်အရှုံးကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ”

“မလောစမ်းပါနဲ့ကွာ။ အဲဒီ အဖြေကို ငါ့မမလာတော့ သိရမှာ ပေါ့”

သုထက်က အေးဆေးပင် တုံ့ပြန်ပြီး ဆေးလိပ်ပြာခွက်၏ နံဘေးမှ ‘လန်ဒန်၏ ထူးကဲသော အရသာ’ဆိုသော စာလုံးတွေ ကိုလက်သည်းနှင့် စိမ်ပြေပြေ ဖျက်နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ သူ့လက်ချက်ကြောင့် 'လန်ဒန်၏ ထူးကဲသော အရသာ' သည် 'လဒ်၏ ထကသော အရသာ' ဟူ၍ ပြောင်းလဲ သွားတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားတစ်စင်းထိုးဆိုက်လာပြီး အတွင်း မှသိမ့်ဖူးဇင်နှင့် အမျိုး သမီးတစ်ဦးဆင်း၍ လာသည်။ သူမတို့နှစ် ဦးသည် စားပွဲပိုင်းတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဆီချက်တစ်ပွဲစီ မှာ ယူလိုက်ကြသည်။ ဒီတွင် ...

“လာ...သွားကြမယ်”

သုထက်က သူ့သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် ကို မေးဆတ်ပြုပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ သိမ့်ဖူးဇင်တို့ပိုင်းဆီသို့ သွား၏။ ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်ကလည်း တက်ညီလက်ညီ နောက်မှလိုက်ကြသည်။ သိမ့်ဖူးဇင်တို့ပိုင်းသို့ ရောက်တော့...

“ကျွန်တော် ကိုထိုင်ခွင့်ပြုပါနော်”

သုထက်သည် ခွင့်တောင်းပြီးတာနှင့် ခွင့်ပြုမပြုပင် မစောင့်တော့ဘဲထိုင်ခုံတစ် လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်ကလည်း ထိုင်ခုံတွေ ဆွဲယူပြီး ခပ်တည် တည်ပဲ ရောနှောကာထိုင်၏။

သူတို့သုံးယောက် ၏ ရဲတင်းမှု ကြောင့် သိမ့်ဖူးဇင်တို့နှစ် ယောက် မှာ ခေါင်းနောက် သွားကြလေ၏။ သုထက်က သူ့အားအဆန်းတကြယ်ခံစားမှု များ ဖြစ်တည်ပေးစွမ်းခဲ့သော သိမ့်ဖူးဇင်ကို တခုတ်တရပြုံး ပြလိုက်ပါသည်။

“မမ ...ကျွန်တော် ရဲ့ မေတ္တာဆက်သဝဏ်လွှာကို ရတယ်မဟုတ်လားဟင်”

သုထက်၏ ခပ်ကြောင်ကြောင်မေးခွန်းကြောင့် အတူပါလာသော အမျိုး သမီးက သိမ့်ဖူးဇင်ကို ပြုံး ကြောင်ကြောင် မျက်လုံးတွေ ဖြင့် ကြည့်သည်။ သိမ့်ဖူးဇင် ကတော့ တည်တည်တံ့တံ့ပင်။ သုထက်အားစိုက်ကြည့်လျက်...

“ဒါဆို မနက်ကစာက မင်းပေးတာပေါ့ ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ...ကျွန်တော် ပေးတာပါ”

သုထက်က ခေါင်းညှိတံ့၍ ဝန်ခံလိုက်၏။ ရုပ်ပြောင်သော ကောင်လေးသည် မြတ်နိုးသူရှေ့၌ ကျိုး နွံစွာ မင်သလျက်ရှိသည်။ သိမ့်ဖူးဇင်က သုထက်ကိုမနေ့က သူမအား ပြေးလွှားရင်းဝင်တိုက်သည့်ချာတိတ်မှန်း ကောင်းစွာ မှတ်မိပါ၏။

“မင်းကို ငါ့အဖေတော် တော် ဒေါသထွက်နေတယ်။ တွေ့တဲ့နေရာမှာ သတ်မယ်လို့ချည်းပြောနေတယ်။ မင်းလုပ်တာလည်း လွန်တယ်။ အဲဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး။”

“ဟဲ့ ...ဘာတွေ ဖြစ်ကြလို့လဲ...ငါ့ကိုပြောပါဦး။”

သူမနှင့် အတူပါလာသော အဖော်က စပ်စပ်စုစု မေးလေရာ သိမ့်ဖူးဇင်က သုထက်ကို မေးငဲ့၍ ...

“ဒီကောင်လေးပေါ့။ ငါ့ကို ရည်းစားစာပေးတာလေ...ရိုးရိုးမပေးဘူး။”

“ဟဲ့ ...ရိုးရိုးမပေးတော့ ဘယ်လိုပေးတာလဲ။ ...ကပေးတာလား...”

“ဟာ...နင်ကလည်း စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးပေရယ်ရယ်။ သူက စက္ကူပူးခွံကြီးထဲ ထည့်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ လာချထားတာ။ ပူးပေါ်မှာ ကလည်း စာတွေ ရေးထားသေးတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိပြီး အကျင့်စာရိတ္တကောင်းသူများ သည် ကိုယ်နှင့် မသက်ဆိုင်သော ကိစ္စအား ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမရှိပေ။ ဤအထဲ၌ အလွန်အင်မတန် အဖိုးကြီးမားတဲ့ ပစ္စည်းပါရှိသော ကြောင့် လွှင့်မပစ်ပါနှင့် ။ ကာယကံရှင်မသိမ့်ဖူးဇင်ထံ အရောက်ပို့ပေးပါရန် အကူအညီတောင်းခံအပ်ပါသည်။ လူကြီးမင်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါသည်ဆိုပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ရေး ထားတာ။ ငါ့အဖေကလည်း မနက်ပိုင်း စောစောထ လမ်းလျှောက်နေကျဆိုတော့ အဲဒီ ပူးကြီးကို တွေ့ပြီး အိမ်ထဲသယ်ချလာရော။ သူလည်း အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားတာဟာ။ ပူးပေါ်မှာ ရေး ထားတဲ့ စာတွေ ကြောင့် ဖွင့်လည်းမဖွင့်ရဲ...သိကလည်း သိချင်နဲ့...ငါ့ကိုနှိုးပြီးဖွင့်ခိုင်းတယ်။ ငါ့မှာ စက္ကူပူးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်ရတာ လက်အံ့ကိုသေရောပဲ။ အထပ်ထပ်ဖွင့်ပြီးလို့ တွေ့မယ့်တွေ တော့ ငါ့ကိုပေးတဲ့ ရည်းစားစာ ဖြစ်နေရော...အဲဒီ မှာ အဖေ ရှက်ရှက်နဲ့ ဒေါကန်တော့တာပေါ့။ ငါ့အတွက် ရည်းစားစာကို သူ ယူလာပေးသလို ဖြစ်သွားတာ ကြီးကိုး”

“အိုးဟိုးဟိုး...ဒီလိုလား...ခွဲခပ်ခပ်...ခွဲခပ်ခပ်...ဟား”

ဧပရယ်ဆိုသော အမျိုး သမီးက ငှက်ဆိုးထိုးသံကဲ့သို့ မသာမယာရယ်လေသည်။ ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်ကလည်း သဘောကျ၍ ရယ်ကြသည်။

သုထက် ကတော့ မရယ်ချေ။ သူ့လုပ်ဆောင်ခဲ့တာတွေ ကို သူ့သာအသိဆုံး မဟုတ်လား...။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက တီဗွီပူးခွဲကြီးကို ကောက်ထမ်းပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတာ တွေ မှ မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်၍ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေသည့် ကျေနပ်စွာ ပြန်လှည့် လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ထိုအကျိုး ဆက်တွေ ထဲမှ မမ၏ ခံစားချက်ကိုသာ သူ့စိတ်က သိလို စိတ်တွေ သိပ်ပြင်းပြနေ၏ ။

“မမ...ကျွန်တော် မမကို ချစ်နေတာ သိသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အဖြေကို စဉ်းစားဦးလေ”

သုထက်က ဆံနွယ်ပင်ကိုနောက်ဘက်သို့ လှန်သိမ်းထားသဖြင့် လင်းရှင်းကြည်စင် နေသော သိမ့်ဖူးဇင်၏ မျက်နှာပြင်အား မက်မောစွာ ကြည့်၍ တောင်းဆိုသမှု ပြုလိုက် ပါသည်။ သိမ့်ဖူးဇင်သည် တုံ့ပြန်စကားဆိုရန်အတွက် စကားလုံးရွေးချယ်နေဟန်ဖြင့် တွေ ဝေစွာ နှုတ်ဆိတ်နေ၏ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ဧပရယ်က ကြားထဲဝင်ရှုပ်လေသည်။

“ဟဲ့ကောင်လေး...နင်ကလည်း ကလေးက ကလေးလိုမနေဘူး။ ချစ်စကားတွေ ကြိုက်စကားတွေ ပြောနေတယ်။ သိမ့်ဖူးဇင်က နင့်ထက် အသက်အများ ကြီး ပိုကြီး တယ်ဟဲ့။ အဲ့ဒါနင်က ရည်းစားစာပေးစရာလား။ ကိုယ့်အမေလို သဘောထားပြီး ရိရိ သေသေဆက်ဆံမှပေါ့”

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျားကလည်း”

ဧပရယ်၏ စကားကြောင့် သုထက်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဥပမာပေးစရာရှားလို့ဗျာ။ ချစ်လို့ကြိုက်လို့ရည်းစားစာပေးပါတယ်ဆိုမှ

ကိုယ့်အမေလို သဘောထားခိုင်းနေတယ်။ မမနဲ့ကျွန်တော် ကလည်း အဲဒီ လောက်အသက် မကွာပါ ဘူးဗျာ။ ဆယ်နှစ် လောက်ကလေးပဲကွာတာပါ”

“ဘယ်လောက်ပဲကွာကွာ ကိုယ့်ထက်ကြီးတာပဲ။ ဂါရဝတရားလေးနဲ့ ကိုယ့်အမေလို သဘောထားလိုက်တာကောင်းတာပေါ့”

“ဟာဗျာ...ချစ်လို့ ရည်းစားစာ ပေးပါတယ်ဆိုမှ ဘာတွေ ပြောမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ချစ်လေ...ချစ်ပါ... ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဂါရဝတရားလေးနဲ့ ကိုယ့်အမေ လိုသဘောထားပြီးချစ်ပေါ့”

“အာ...ကိုယ့်အမေလို သဘောထားပြီး ဘယ်လိုလုပ်ချစ်လို့ရမှာ လဲ။ ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။ ဆင်ဆာလွတ်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။

အောင့်သက်သက်နှင့် သုထက်ခံနေရသည်။ ပါးနပ်သူမို့ သူ့ကို ကြပ်နေတာမှန်း သိလိုက်၏ ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို စကားကောင်းကောင်း ဆက်ပြော၍ ရမှာ မဟုတ်တော့...။ ဒါကြောင့် ပြောဖို့ အားခဲထားသမျှ စိတ်လျှော့ချလိုက်ပြီး သိမ့်ဖူးဇင်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ...

“အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိနေလို့ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်မမရာ။ နောက် တစ်ခေါက် မှပဲ ပြောချင်တာတွေ အေးအေးဆေးဆေးပြောတော့မယ်”

သုထက်က သိမ့်ဖူးဇင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။ ထို့နောက် ဧပရယ်ကို ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“အစ်မက ဝေယံနဲ့သိလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ...မသိပါဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...သူက အရူးတွေ နဲ့ သိတယ်ဆိုလို့ မေးကြည့်တာပါ။ သွားဦးမယ်နော်”

ပြောပြီးတာနဲ့ သုထက်သည် သူ့ဝသီအတိုင်း လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ထွက်သွားသည်။ ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်က တခွီးခွီးရယ်ပြီး နောက်မှ လိုက်ကြ၏

ဧပရယ်က သုထက်ကျောပြင်ကို ကြည့်၍ လူရိပ်မှမပျောက်သေးခင် အတင်းအုပ်ပါတော့သည်။

“အဲဒီ ကောင်လေးကို ငါသိတယ်ဟာ။ သူက အစအနောက် အရမ်းသန်တာ။ ရုပ်ပြောင်တဲ့နေရာမှာ တော့နာမည် ကြီးပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့တွေ့ တော့လည်းခံသွားရတာ ပါပဲ ဟာ...ခွီခပ်ခပ်...ခွီခပ်ခပ်...ဟား”

သုထက်လို စပရိန်ကောင်ကိုကြပ်လွှတ်လိုက်သဖြင့် ဧပရယ်ဘဝင်တွေ စွတ်မြင့် နေသည်။ သူမကိုကြည့်ကာ သိမ်ဖူးဇင်က သိမ်မွေ့စွာ ပြုံး မနူးလေးပြုံး ၍ ပြောပါသည်။

“ဟိုက နင့်ကိုဖဲ့သွားတာကျတော့ နင်မှ မသိဘဲ ဧပရယ်ရဲ့ ”

“ဟင်...ဘယ်မှာ ဖဲ့လို့လဲ”

“ပြန်ခါနီး မှာ လေ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တောင် ရယ်သွားသေးတယ်။ အစ်မက ဝေယံနဲ့သိလား...၊ သူက အရူးတွေ နဲ့သိတယ်ဆိုလို့ မေးကြည့်တာပါဆိုတာ...အဲ့ဒါ နင့်ကို အရူးလို့ ပြောသွားတာပေါ့ဟဲ့”

“အမ်...သေနာကျလေး”

မခံချိမခံသာ ဖြစ်ပြီး ဧပရယ်ဆဲလေတော့သည်။ ဧပရယ်ကိုကြည့်ကာ သိမ်ဖူးဇင် သည် တသိမ်သိမ်ရယ်သည်။ ပြီးသော် သူမအာရုံ၌ ရုပ်ရည်ကလေး သန့်ပြန့် ချောမော ပါလျက်နှင့် လူပေါ်ကြော့ပုံပေါက်နေသည့် ကောင်ကလေး၏ လုပ်ဆောင်မှု တွေ ကို အမှတ်ပေးစနစ်တစ်မျိုး ဖြင့် ဝေဖန်သုံးသပ်နေမိတော့၏ ။

နေစိုစိုနံနက်ခင်းသည် တရိရီဖြင့် ရွှေရောင် ရင့်အိုလာချေပြီ။

ဖော်ရွေပျော့ပျောင်းသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း တင်းမာခတ်ထန်မှု မရှိသော မမ၏ ဆက်ဆံရေး ကြောင့် သုထက်စိတ်တွေ့ရွှင်ပျေနသသည်။ မမနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေ့ဆက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော ကဏ္ဍ များ အတွက် သူ့ရင်အုံသည် လှုပ်ခုန်စွာ နိုးကြား တက်ကြွလျက်ရှိသည်။

ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှု တို့ကြောင့် သူ့လေချွန်သံသည်ပင် ပိုမိုကျယ်လောင်လို့နေပါ သည်။

“နှီ...နှီ...ဟိတ်ကောင်တွေ ...ဒီပွဲမှာ ငါနိုင်တာနော်။ ကတိအတိုင်း မင်းတို့နှစ် ကောင် ငါ့ကိုဘီယာ အဝတိုက်ပေတော့”

“အေးပါကွာ။ တိုက်ပါမယ် စပရိန်ရာ။ မင်းကလေး ပေါက်ကရလုပ်တဲ့နေရာမှာ တော့ တော် တော် ဉာဏ်ပြေးတယ်။ ဒါနဲ့ ဟို တစ်ယောက် ပြောတာကို မင်းစဉ်းစားပြီးသွားပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မသိမ့်ဖူးဇင်ကို အမေလို သဘောထားဖို့ဆိုတာလေ”

“တော် စမ်းပါကွာ။ ခွီးတဲ့မှဘဲ...”

သုထက်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်က ရယ်ကြသည်။ သုထက်က လမ်းလျှောက်နေရင်း နှစ် ယောက် ကြားထဲမှ ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ...

“မမက ငါအခုလို လုပ်တာကိုတောင် ငါ့ကို ဟောက်မထုတ်ဘူးနော်။ ပြေပြေ လည်လည် ဆက်ဆံတယ်။ အဲ့ဒါကို မင်းတို့ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“အဲ့ဒါ ကတော့...မင်းကို ချာတိတ်ကလေးဆိုပြီး အရေး မစိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုယ်တိုင်က အညှာမခိုင်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သက်တမ်း ရင့်လာတဲ့ သစ်သီးတွေ က ကြာတော့အညှာမှာ မမြဲချင်တော့ဘူးကွ။ စားသုံးသူတွေ အတွက်

ကြွေကျချင်နေပြီ။ အဲဒီ လိုပဲ မသိမ့်ဖူးဇင်ကလည်း အညှာက ပြုတ်ချင်နေတဲ့ သစ်သီးတစ်လုံး ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အေးနော်...စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာပဲ။ မိန်းမတွေ ဆိုတာ သစ်သီးတွေ လိုပဲ။ အမှည့် လွန်ပြီး ရှုံ့တွသွားရင် ဘယ်သူမှစိတ်ဝင်စားကြတော့ဘူး”

ဇေယျာအောင်၏ စကားကို သုထက်က တွေးတွေးဆဆဖြင့် ထောက်ခံလိုက်သည်။ ထိန်လင်းကလည်း သူစိတ်ကူးမိတာကို တင်ပြ၏ ။

“မိန်းမတွေ က သစ်သီးနဲ့တူတယ်ဆိုရင် ...သရက်သီးကျတော့ဖင်ရှုံ့လေချို့ လေပဲကွ။ အဲဒီ လိုပဲ မင်းမမက သရက်သီးလို မိန်းမမျိုး ဆိုရင်တော့ မင်း ကံထူးတာပဲ စပရိန်။ အိုဇာ တာတော့ ကောင်းပြီ...အဟီးဟီး”

“ဟာကွာ...ဒီကောင်”

သုထက်က စပိတ်စပိတ်ဖြုလုပ်နေသော ထိန်လင်း၏ ပေါင်ကို ခူးနှင့် တိုက်ပစ် လိုက်သည်။ ဇေယျာအောင်က...

“စပရိန်...မသိမ့်ဖူးဇင်နဲ့ ပက်သက်ပြီး မင်းဘယ်လို ဆက်လုပ်ရှားမယ် မှန်းထားလဲ”

“အခု လောလောဆယ် မမရဲ့ ဖားသားကြီးက တင်းနေတာကွ။ အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ငါ့ ကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ရေအောင် အရင်ဆောင်ရွက်ရမယ်။ အဲဒါမှ ရှေ့ခရီးစဉ်က အဆင် ချောမှာ ”

“သူ့သမီးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြဲရန်လိုနေတဲ့ လူကြီးနဲ့ငြိမ်းချမ်းအောင် မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ”

ဇေယျာအောင်၏ မေးခွန်းကြောင့် သုထက်တွေ ဝေသွားသည်။ သူ့အကျင့်အတိုင်း နားထင်ကိုလက်နှင့် ထောက်ကာ အတန်ကြာ အကြံထုတ်၏ ။ ပြီးမှ လက်ဖျောက်တီး၍ ...

“ငါ...တစ်ခုစိတ်ကူးမိတယ်။ လာကွာ...ဟိုကောင်မျိုး လေးဆီသွားရအောင်”

“မျိုး လေးဆိုတာ ဆိုင်ကယ်စတန့်မင်းသားရူး ရူးနေတဲ့ကောင်ကို

ပြောတာမဟုတ် လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီ ကောင်ဆီ ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ”

“ငါ့ အစီအစဉ်မှာ ဒီကောင်ကို အသုံးချရာ ရှိလို့ပါကွာ။ လာ...

သူ့အိမ်သွားကြမယ်”

သုထက်က ဦးဆောင်ပြီး ခြေလှမ်းသွက်လိုက်ရာ ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင် လည်း ပါလာကြသည်။ သူတို့သည် အားလပ်ချိန်များ ကို လွယ်လင့်တကူ ဖြုန်းတီးပစ် နေသော အလယ်အလတ်တန်းစား လေလွင့်လူငယ်လေးတွေ ဖြစ်သည်။

မိနစ် အနည်းငယ်ကြာပြီးသော အခါ မျိုး လေးအိမ်သို့ သူတို့သုံးယောက် ရောက်ရှိ သွားကြတော့၏ ။ ခြံထဲမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော မျိုး လေးကိုမြင်တာနှင့် သုထက်က လေသံချိုချိုဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မျိုး လေး...သူငယ်ချင်း...နေကောင်းလားကွ”

“ဟင်...စပရိန်ကောင်”

မျိုး လေး ခန္ဓာကိုယ် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဒေါနှင့်မောနှင့် သုထက်ထံ လျှောက်လာသည်။ အနားရောက်တော့ ကောသည်။

“ဟိတ်ကောင် စပရိန်ကောင်...မင်း ဟိုတစ်နေ့က ငါ့ကောင်မလေးကို ငါက အခြောက်တစ်ကောင်နဲ့ ကြိုက်နေတာ၊ အဲဒီ အခြောက်အိမ်ကိုတောင် ညဘက်တွေ လိုက် အိပ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်ဆို”

“ထားပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ အချင်းချင်းတွေ မိတ်ပျက်ခံပြီး အဲ့ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ငါ က မင်းကိုချစ်လို့ ကျီစားတာပါကွာ”

“ဘာကိုစားတာလဲ။ အခုဆို ငါ့ကောင်မလေးက ငါ့ကို အခြောက်နဲ့ ညအိတ်တဲ့ ကောင်ဆိုပြီး ဖြတ်သွားပြီကွ။ အဲဒါ မင်းကြောင့် ”

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရာ...အဲဒီ ကိစ္စကို ငါဖြေရှင်းပေးပါမယ်ကွာ မင်းကောင်မလေး က မင်းကို အခြောက်နဲ့ ညအိပ်လို့ ဖြတ်သွားတယ်ဆိုတာ... အဲဒါ အထာပေးတာကွ။ အခြောက်နဲ့ ညအိပ်တာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတော့...သဘော ကတော့ကွာ... ဟဲ့...ဟဲ့... မင်းလည်း ပညာရှိ တစ်ယောက် ပဲ မျိုး လေးရာ၊ အရိပ်ပြရင် အကောင်မြင်တတ်ပါတယ်... သိတယ်မို့လား ဟဲ့ ...ဟဲ့...”

သုထက်က မျက်နှာချိုသွေးရင်း အချွန်နှင့် ထပ်ဆင့်ကာ မလိုက်ပြန်ရာ ဒေါသ ထွက်နေသော မျိုး လေးမျက်နှာ ပြုံး ဖြူဖြူ ဖြစ်လာသည်။

“အေးကွ...မင်းပြောတာ ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒါကို ငါလုံးဝ မတွေ့ မိဘူး ကြည့်စမ်း... သူကဒီလိုကိုး”

“ဒါပေါ့ကွ။ အဲဒါကို မင်းသိဖို့ပဲ လိုတာပါ။ သိတယ်နော်”

“သိပြီ သူငယ်ချင်း...သိသွားပြီ။ သူက ဒီလိုအထာပေးနေမှတော့ကွာ...ဟင်း ... ဟင်း...မျိုး လေးကလည်း လက်နှေးတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ အထာပေးရင် ဆရာလေး တောင်ချန်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ တွေ ကြပြီပေါ့ကွာ”

မျိုး လေး၏ အာရုံသည် သုထက်၏ ကုလားဖန်ထိုးမှု အောက်တွင် ပြောင်းလဲသွား လေသည်။ သုထက်သည် ဗလောင်းဗလဲ လုပ်ရာတွင် ထူးချွန်လှ၏ ။ ‘ယ’ကိုပင် ‘က’ ဖြစ်အောင် ပြောနိုင်စွမ်းရှိသည့် ပါးစပ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

သုထက်သည် မျိုး လေးအခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း ဒေါသပြေလာတာ သေချာမှ..

“သူငယ်ချင်း...မင်းက ဆိုင်ကယ်စီး ကျွမ်းတယ်ဆိုတော့ မင်းကိုငါ အကူအညီ တစ်ခုလောက် တောင်းချင်တယ်ကွာ”

“ဘာအကူအညီလဲ...ပြောလေ။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ကူညီဖို့အသင့်ပဲ”

မျိုး လေးက လိုလိုလားလားပင် မေးသည်။ သုထက်က မျိုး လေးပခုံးကို တရင်း

တနိုးဖက်၍ ...

“လာကွာ...ငါတို့ ဘီယာဆိုင် သွားကြမယ်။ ဟိုရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

“ဘီယာဆိုင် ...ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ...မင်းက မသောက်ဘူးလား”

“အခု ချက်ချင်း သွားဖို့ ပြောမလို့ပါကွာ။ အဟီး...လာ...မြန်မြန်ရောက်အောင် ငါ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားကြမယ်”

မျိုး လေးက သွက်သွက်လက်လက်ပင် သူ့ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ခွသည်။ သုထက် က...

“ဟိတ်ကောင် ...လေးယောက် ကြီး ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ။ တက်ကြ။ ဆိုင်ကယ်မှာ က်မှာ က အရေး မကြီးဘူး။ ဘီယာ မြန်မြန်သောက်ရဖို့က အရေး ကြီးတယ်”

“အေးကွာ...ဟုတ်တယ်”

“တက်မယ်”

ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်က ဆိုင်ကယ်ပေါ် အပြေးတဝိုင်းတက်ခွကြသည်။

ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှ အဖျားစွန်းပေါ်၌ သုထက်က ကပ်ချိတ်၍ ထိုင်ရသည်။

ဆိုင်ကယ်ထွက်သော အခါတွင် သုထက်သည် မခိုးမခန့်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ

ဟစ်ကြွေး၏ ။

“သုံးဂိုး ဂိုးမရှိနဲ့ ကျွန်တော် အသာစီး ဖြစ်နေပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အင်”

သုထက်အသံကြောင့် ရှေ့မှ သုံးယောက် တွန့်သွားကြလေသည်။ သူတို့တွေ ခမျာ ရှေ့မှ ထိုင်မိသည့်အတွက် နောင်တရချင်သလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ ကြွက်သားတွေ ကိုပင် စိုးရိမ်တကြီး ကျုံ့ ထားလိုက်ကြ၏ ။

သုထက်ဆိုသော ချာတိတ်သည် ကြုံရာ အခြေအနေမှာ ပင် အမြတ်ထုတ်၍ တစ်ဖက်သားကို အကြောကလေးနှင့် စနောက်တတ်သူ ဖြစ်ပါ၏ ။

အခန်း(၈)

ထုံးစံအတိုင်း တုတ်ကောက်ကလေးတစ်ချောင်းနှင့်

လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော ဦးဇင်နိုင်ဝင်းအား နံနက်ခင်းက အသားကျနေပြီ ဖြစ်သော ရင်းနှီးမှု တစ်မျိုး ဖြင့် ကြိုဆိုနေ၏ ။

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းသည် အခုတလော အပြင်ထွက်ပြီးဆိုလျှင် ဟိုတစ်နေ့ကလိုမျိုး သမီး ဖြစ်သူကို ပေးသည့် ရည်းစားစာအား မယူမိစေရန် မျက်စိလျှင်လျှင်နှင့် သတိကြီးကြီး ထားနေရ၏ ။ ထိုအ ဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်းအောင့်သက်သက်နှင့် သူရက်မိသည်။ ကလီကမာ များ သော သုထက်ဆိုတဲ့ကောင်ကိုလည်း တွေ့ တာနှင့် အရေခွံခွာပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသ ဖြစ်မိ၏ ။

“ဗြီး...ဗြီး...ဝရော...”

“ဟ...ဘာလဲဟ...”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်း လမ်းလျှောက်နေသည့် ရှေ့နားအိမ်၌ နိုင်ငံခြားဆိုင်ကယ်ပြိုင်ပွဲထဲမှ လူတွေ ကဲ့သို့ ဆိုင်ကယ်စီးဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျောက်ခေါင်သဏ္ဍာန ဆိုင်

ကယ်စီး ဦးထုပ်ကြီးအား စွပ်ထားသော လူ တစ်ယောက် သည် ဆိုင်ကယ်လီဗာကို တဖြီးဖြီး နင်းကန်ဖြူကာ ရှေ့ဘီး ဆွဲမြှောက်လိုက်၊ ပတ်ခနဲ ချာချာလည်သွားအောင် စလစ်ရို ကလိုက်၊ စကောဝိုင်း ဝိုင်းပြလိုက်နဲ့ အမျိုး မျိုး အဖုံဖုံ အစွမ်းပြနေ၏ ။

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းသည် လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ ထိုဆိုင်ကယ်သမားကို ဘယ်လို ကောင်စားပါ လိမ့်ဟူသော အတွေးဖြင့် တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင်...

“ဝူး...ဝူး...”

“ဟာ”

ဆိုင်ကယ်က သူ့ဆီ တည့်တည့် ပြေးဝင်လာသဖြင့် ဦးဇင်နိုင်ဝင်းကပျာကသီ တိမ်းရှောင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ဆိုင်ကယ်က သူ့နံဘေးမှ ဝီခနဲ ဖြတ်၍ ပြေးသွား၏ ။ ရင်ထဲ၌ အေးခနဲပင် ဖြစ်သွားမိပါသည်။

“ဟူး...တော် ပါသေးရဲ့ ။ ကံသီပေလို့...”

အခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် တော့...

“ဟင်”

“ဝူး...ဝူး...”

ဆိုင်ကယ်က ချာခနဲ ဝိုက်ကွေ့ပြီး သူ့ဆီ နောက်တစ်ကြိမ် ပြေးဝင်လာပြန်သည်။ ပြင်ဆင်ချိန် မရသဖြင့် ဦးဇင်နိုင်ဝင်းသည် ဖြစ်သလိုပင် ဒိုက်ဗင်ထိုး၍ ရှောင်လိုက်ရသည်။ ဒီတော့မှ သူ ပွတ်ကာသီကာလေးလွတ်မြောက်သွား၏ ။

ရင်ဘတ်အောင့်သွားသဖြင့် ချက်ချင်း မထနိုင်သေးဘဲ လဲနေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက် ရာ...

“ဝူး...ဝူး...”

“ဟင်...လာ...လာပြန်ပြီ...”

ဆိုင်ကယ်က ရှေ့ဘီးကြီးကိုထောင်ပြီး သူ့ဆီရန်လိုစွာ ဦးတည်နေသည်။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ပြီး ဦးဇင်နိုင်ဝင်း လန့်သွားသည်။ မှာ က်လျက်သား ဘဝမှ ကြောက်ရွံ့စွာ လူးလဲထလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ဆိုင်ကယ်က သူ့ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ပြေးဝင်လာတော့၏ ။

“ပူး...”

“ဟာ”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်း ဖုတ်ပူမီးတိုက် ကြိုး စားပမ်းစား ရှောင်တိမ်းလိုက်သေးသည်။ သို့သော် မလွတ်။ ဆိုင်ကယ်က သူ့အား နံဘေးမှ အတင်းပွတ်ဆွဲ၍ ဝင်တိုက်လိုက်သော ကြောင့် သူကားခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့အတူ...

“ဖြောင်း...”

“အား...”

နဂိုထဲကမှ လက်သွက်ခြေသွက်ရှိသာ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက သူ့လဲမကျမီ လက်ထဲမှ လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်နှင့် ဆိုင်ကယ်သမားအား မှီရာလှမ်းရိုက်လိုက်ရာ... လည်ပင်း ကို ရိုက်မိသွားပြီး ဆိုင်ကယ်သမားလည်းငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်ဖြင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ထိုးကျကာ...မှောက်သွားသည့်ဆိုင်ကယ်အောက်၌ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ပိနေလေတော့သည်။

“ဟိုက်...သွားပြီ”

“ထိပဟ”

သစ်ပင်အကွယ်မှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော သုထက်တို့တွေ မှာ မထင်မှတ်သော နောက်တိုး ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ပြူး ပျာသွားကြလေသည်။

“မျိုး လေးကိုတော့ ဆိုင်ကယ်ပိနေပြီဟေ့”

“ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ် ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတော့ မင်းတို့နှစ် ယောက် က မျိုး လေးကို ခေါ်ထုတ် သွား။ ငါက ငါ့ယောက်ျားမလောင်းကြီးကို စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဝင်လုံးလိုက်မယ်။

သုထက်က အရေး ပေါ် အစီအစဉ်သစ် ရေး ဆွဲပြီး ခွဲတမ်းချပေးလိုက် သည်။ ထို နောက် အခင်း ဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ သူတို့သုံးယောက် သွားလိုက်ကြသည်။ အနားရောက် တော့...

“အို...အမြင်မတော် ရာ ပိုးလိုးပက်လက်တွေ ပါလား။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြတာပါလိမ့် နော်”

သုထက်က တကယ့်ကို သူ့ဘာမှ မသိသလိုလိုရပ်နှင့် ။ ဟိတ်ဟန်မက်မောင်း ကောင်းသည်။ ခရီးသွားဟန်လွဲ တွေ သလိုမျိုး ဖြင့် လဲကျနေသော ဦးဇင်နိုင်ဝင်းအနားသို့ သူ ကပ်သွားလိုက်သည်။

“ဒီက ဦးလေးအန်ကယ်ကို ကြည့်ရတာ မတော် တဆ ဆိုင်ကယ်နဲ့ တိုက်မိသွားတာ ထင်တယ်...ဟုတ်လား...”

သုထက်က ဦးဇင်နိုင်ဝင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီးဆွဲထူပေးရန်ဟန်ပြင်ရင်း သနားကမားလေး ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မတော် တဆတိုက်မိတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ တမင်တကာကို လိုက်တိုက်တာခဲရတာ ”

“ဟုတ်ပါ့မလား ဦးလေးအန်ကယ်ရယ်။ မတော် တဆ တိုက်မိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ကလာ မတော် တဆ ဟုတ်ရမှာ လဲကွ။ ဒီလောက် သေလုမျောပါး ရှောင်နေ တဲ့ကြားကတောင် မမိမိအောင် အသည်းအသန်လိုက်တိုက်နေတာ။ ဆင်မကို

မုန်ယိုနေတဲ့ ဆင်ထီး မိတ်လိုက်ချင်လို့ အတင်းလိုက်တာကျနေတာပဲ။ ဒီလောက်
လမ်းရှင်းနေတဲ့ကြား က ဟိုကောင်ငပေါ ငါ့ကို ဘလိုင်းကြီး လိုက်ညှောင့်တာ။ တွေ့ မယ်...
အဲဒီ ကောင်ငပေါကို အသေသတ်မယ်”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက တကယ်လုပ်မည့် ဟန်ဖြင့် ကုန်းထနေသော ကြောင့် ဆွဲထူမည့်
ဟန်ပြင်နေသည့် သုထက်က ဆွဲမထူတော့ဘဲ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းထမရအောင် ရင်ဘတ်ကို
လက်နှင့် ဖိထားလိုက်သည်။

“ဦးလေးအန်ကယ်...မလုပ်ပါနဲ့။ စိတ်ကို ထိန်းပါဗျာ”

“ဘာ ဖြစ်လို့ ထိန်းရမှာ လဲကွ။ သူကတောင် ငါ့ကိုတမင်တကာကြီး လိုက်တိုက်
သေးတာပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဦးလေးအန်ကယ်ရယ်။ ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းပါနဲ့။”

“တုံ့နှင်းမှာ ပဲကွာ။ တုံ့ကိုတုံ့နှင့် မှာ ။ ဖယ်စမ်း...မင်းကကော ငါ့ကိုဘာလို့ ချ
ပ်ထားရ တာလဲ။ လွှတ်စမ်း...ငါသွားတုံ့နှင်းမလို့။ ဖယ်ဆိုကွာ”

“မတုံ့နှင်းပါနဲ့ ဦးလေးအန်ကယ်ရယ်။ ဒီအတိုင်းလေးပဲ နေနော်...နေလို့”

“မနေဘူးကွာ။ ငါ သွားတုံ့နှင်းမယ်။ အဲဒီ ငပေါကောင်တော့ကွာ တောက်...
ဟင်း...”

ပြောနေရင်းတန်းလန်း ဒေါသကြောင့် ဦးဇင်နိုင်ဝင်း အသားတွေ တဆတ်ဆတ်
တုန် လာသည်။ ဒါကို ကြည့်၍ သုထက်က...

“ဟင်...ကြည့်စမ်း...ဦးလေးအန်ကယ် မောနေတာပဲ။ ပင်ပန်းသွားလို့ထင်တယ်။
အိပ်နေ အိပ်နေ...ဒီအတိုင်းလေးပဲ အိပ်နေ”

“လမ်းပေါ်မှာ ငါက ဘာလို့ အိပ်ရမှာ လဲကွ။ အိပ်စရာလား”

“ကိုယ်က မောနေတာပဲ ဦးလေးအန်ကယ်ရယ်။ နေရရွေးမနေပါနဲ့။ အမောပြေ
အောင်အိပ်ပစ်လိုက်။ အညောင်းအညှောင့်ပြောအောင် ကျွန်တော် နှိပ်ပေးမယ်နော်။

ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ”

“မနေဘူးကွာ မနေဘူး။ သွားတုံ့နှင်းမယ်...လွှတ်...”

“ဒီအတိုင်းလေးပဲနေပါ ဦးလေးအန်ကယ်ရယ်... စိတ်လျှော့... စိတ်လျှော့... မတုံ့
နှင်းချင်နဲ့”

ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက အတင်းရုန်းထသည်။ လွှတ်ပေးလိုက် လျှင် ပြဿ နာတွေ မီးခိုး
ကြွက်လျှောက် တက်ကုန်တော့မှာ မို့ သုထက်ကလည်း ပြုစုသလိုနှင့် မနည်းဖိချုပ်ထားရ
သည်။

ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်ကလည်း ဆိုင်ကယ်အောက်မှ မျိုး လေးကို
ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲထုတ်နေကြ၏ ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ...အဲဒီ ပရမ်းပတာ ဆိုင်ကယ်သမားကို ဖမ်းပြီး ကူညီပါရစေ
ဆိုတဲ့ ရဲလက်ထဲ သွားအပ်လိုက်။ ငါက ဒီဦးလေးအန်ကယ်ကို သူ့အမောပြေမှ အိမ်ပြန်ပို့
လိုက်မယ်”

သုထက်က ထိန်လင်းနှင့် ဇေယျာအောင်ကို အော်ဟစ်ညွှန်ကြားလိုက်၏ ။ သူတို့
အစီအစဉ်နှင့် သူတို့တော့ ကွက်တိဟုတ်နေကြပါသည်။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းခမျာလည်း မလူးသာ
မလွန့်သာဖြင့် ပူစီ ဖြစ်နေရ၏ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ဝဝပိုင်ဖိုင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ဈေးခြင်းတောင်းအလွတ်ကို ဆွဲ
လျက်ဖြင့် သူတို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။ အလဲလဲအပြုပြုအနေအထားအားကြည့်ရင်း
သုထက်ကို တွေ့ သွားတော့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟယ်...သုထက်...ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မ ဖြစ်ဘူး...ဘာမှမ ဖြစ်ဘူး...။ အစ်မ ဈေးသွားမလို့ မဟုတ်လား။
သွားလေ နောက်ကျေနဦးမယ်။ မြန်မြန်သွား”

သူတို့အစီအစဉ်တွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးသဖြင့် သုထက်က

နှင့်လွှတ်လိုက် သည်။ သို့ ရာတွင် ထိုမိန်းမကြီးက မသွားသေးဘဲ ရပ်မြဲအတိုင်းရပ် နေပါသည်။

“ဈေးက ဘယ်အချိန်သွားသွား ရပါတယ် သုထက်ရယ်။ ငါက နင့်ကို ဝမ်းသာ စရာစကား ပြောချင်လို့ပါ။ ဟိုတစ်နေ့က နင်ပြောတဲ့ မိန်းမသုံးယောက် ဖင်ကောက် ကောက် အကောက်ဆုံးဖင် လောက်စာလုံးဝင်ဆိုတဲ့ အတိတ်စိမ်းကို ငါကဏန်းကောက် ထိုးတာ ပေါက်တယ်ဟဲ့။ အဲ့ဒါကြောင့် နင့်ကိုငါ တစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးချင်လို့ပါ။ ဘာစားမလဲ ပြောစမ်း သုထက်”

“အဲ”

အရေး ထဲ အရာပေါ်နေသဖြင့် သုထက် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက် လက်တစ်ဖက်ကို အချုပ်ခံထားသည့် ဦးဇင်နိုင်ဝင်း၏ ခေါင်းက ငေါက်ခနဲ ထောင်လာသည်။ ထို့နောက် သုထက်မျက်နှာကို မျက်လုံးတွေ ပြုတ်ထွက်မတတ် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့...

“မင်းနာမည် က သုထက်...ဟုတ်လား...။ ဒါ...ဒါဆို...မင်းက ဟိုတစ်နေ့က...ငါ့ကို ပြောပြီး ငါ့သမီးကို ရည်းစားစာပေးတဲ့...သမောင်းလက်ဆိုတဲ့ သုထက်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဗျာ”

သုထက်ခန္ဓာကိုယ် တုန်တက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပင်မျက်နှာထားလေး ကို ရွှင်ပြုံး ပစ်လိုက်ပြီး...

“အဟဲဟဲ...ဦးလေးအန်ကယ်ကလည်း... တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် အခုမှသိကြ တာ... မိတ်ပျက်ရမယ့်စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ နေသာသလိုနေနော်... အဟဲဟဲ...”

“ဟိတ်ကောင်...ငါ့ကို မျက်နှာချိုလာသွေးမနေနဲ့။ မင်းလိုကောင်မျိုး နဲ့ ကတော့ မိတ်ပျက်မှကို ဖြစ်မှာ ကွ။ အခု ငါ့ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်တိုက်တာလည်း မင်းစနက်ပဲ

ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ငါ့ကို ချုပ်ထားတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးအန်ကယ်ရယ်။ ဒါ တိုက်ဆိုင်တာပါ”

“မင်း တိုက်ဆိုင်တာက လွန်လွန်းအားကြီးတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ... လွန်လွန်းအားကြီးတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု ပါခင်ဗျ”

သုထက်က ရိုးရိုးကျိုး ကျိုး လေးလုပ်၍ ပြောလိုက်၏ ။ ဦးဇင်နိုင်ဝင်းသည် ပို၍ အမြင်ကတ်သွားကာ...

“တော် စမ်း ဟိတ်ကောင်...ပေါက်ကရပြောမနေနဲ့။ မင်းက သမောင်းလတ်လို့ စာရေး ပြီးတော့လည်း ငါ့ကို စော်ကားတယ်။ အရူးအပေါတွေ ခေါ်ပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ တိုက်သတ်ဖို့လည်း ကြံစည်တယ်။ အဲ့ဒါ ဘာသဘောလဲကွ”

“အသီးလိုချင်လို့ အပင်ချိုင်တဲ့ သဘောပါခင်ဗျ”

“ဘာကွ...တောက်...ဟင်း...မင်း...”

“တူတာ”

သုထက်က ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် လက်ကာပြုပြီး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ လွတ်လပ်သွားသော ဦးဇင်နိုင်ဝင်းက လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး အတင်းလိုက်ရိုက်လေသည်။

မျိုး လေး၊ ထိန်လင်း၊ ဇေယျာအောင်တို့တွေ က ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ အဆင်သင့်...။ စက်ကလည်းနိုးပြီးသား...။ သုံးဂိုးဂိုးမရှိ စနစ်ဖြင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ် သုထက်တက်ခွဲလိုက် တာနှင့် ... အင်ဂျင်ရန်းကန်သံက ဝှူးခနဲ...။ ဆိုင်ကယ်က မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်လို သွက်လက်စွာ ကခုန်စိုင်း သွားပါတော့သည်။

“+-X-+-X-+-X-+”

ဟိုမိန်းမကြီး ကတော့ ဆဲဆိုသံများ ကို သော တဆင်ရင်း ဂဏန်းကောက်ထိုးဖို့

ကြီး စားပမ်းစား မှတ်ယူတွက်ချက်လျက် ရှိပေသည်။

အင်း...အခုမှ ဝင်တည့်နေတာ။

